

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 447 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
2. septembar 2011.

POGREŠNA STRANA

★ DOK HOLIDEJ ★

447

Frenk Larami

POGREŠNA STRANA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 447

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

WRONG SIDE

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. VIII 2011.

Tržište: 2. IX 2011.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – WRONG SIDE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Spaljena teretna kočija, dvojica ustreljenih ljudi i četiri mrtva konja. To Holideju nikako nije ličilo na „rukopis” nekog crvenokošca! Mrtvi konji se nisu uklapali u prizor. Crvenokošci, ma kom plemenu pripadali, ostavili bi konje žive i povelili ih sa sobom.

Kockar i avanturista kakav je bio Dok Holidej nije ni trenutka sumnjao da su ovo učinili belci. Kliznuo je iz sedla svog vernog Miga, uzeo sobom za svaki slučaj, „vinčesterku” i pošao tamo da sve to osmotri iz blizine. Holidej je oko kola pokušavajući da utvrdi da li su bila natovarena ili prazna. Ako jesu, čime? Vatra je, međutim, ostavila iza sebe neodređene i neprepoznatljive ugljenisane ostatke.

– Šta ti tražiš ovde? – odjeknuo je neočekivano nečiji glas iza Holidejevih leđa.

Holidej se okrenu lagano držeći cev puške uperenu na dole.

Jedan momak kojeg je u mislima nazvao „kožno odelo” nalazio se na deset koraka iza njega ispred gustog žbuna u kojem je bio najverovatnije sakriven. Momak je bio od glave do pete obučen u jelensku kožu kako to na severu čine traperi i lovci koji postavljaju zamke. Imao je bujnu, kovrdžavu plavu kosu i široko, suncem opaljeno lice. Puška

mu je visila na leđima, ali je u ruci držao težak revolver kalibra četrdeset pet čija je cev bila uperena u Holidejeve grudi.

– Zar to nije čudno? – kazao je priđošlica u neverovatno beloj košulji sa kravatom boje vina pokazujući na kola pretvorena u zgarište. – Vreme kada su crveni divljali na ovakav način odavno je prošlo. U svakom slučaju, bar u ovim krajevima.

– Ko si ti, mister da bi te to moglo zanimati?

Holidej je imao želju da ovog nesimpatičnog momka širokog lica jednostavno ostavi i krene dalje. To, međutim, nije izgledalo baš preporučljivo. Momak je imao u ruci revolver spreman da puca, cev je bila uperena u Holidejeve grudi, a što je najvažnije „kožno odelo” nije izgledao kao neko ko bi se ustručavao da povuče obarač.

– A ko bih ja, kog vruga, trebalo da budem da bih imao pravo da pogledam ovo zgarište i mesto zločina?

Pogled momka sa uperenim revolverom postao je mračan. Prišao je bliže Holideju i naslonio mu cev revolvera na grudi.

– Po cenu života ne mogu da podnesem da mi neko na jasno postavljeno pitanje uzvraća drugim pitanjem.

– Jahao sam drumom i iz daleka ugledao dim. Ko sam ja? Eto ja dolazim iz Džordžtauna i sada putujem u Fort Vort.

Lice momka se nije menjalo. Bolje rečeno, ostalo je bezizražajno.

– Moje ime je Holidej, Dok Holidej!

– Hvataj maglu! – kazao je „kožno odelo” gledajući na nisko opasan revolver sa drškom od slonovače i pritom prezrivo razvukao usta.

Holidej potvrdno klimnu glavom i okrenu se kao da će krenuti prema svom konju. No, to je samo izgledalo tako. Naglo se trznuo unazad, izbio „vinčesterkom” momku revolver iz ruke i levom rukom tako žestoko lupio po nosu da se momak našao na zemlji i nekoliko trenutaka nije mogao da shvatiti šta se to zbilo s njim.

Sačekao je da se momku izbistri pogled, a onda mu uperio „vinčesterku” u lice.

– Sada zec trči drugim smerom, momče! Sada ću ja biti taj koji postavlja pitanja. Imam utisak da si ti neki šaljivdžija!

– Ja sam iz kompanije „Sils” kojoj su pripadala ova kola. Ja pazim na to da ovde niko ništa ne uzme.

Holidej spusti „vinčesterku”.

– Šta? – razvukao je lice s gađenjem.

– Ko bi ovde imao šta da uzima?

– Oni koji su ovo uradili nisu pretresli kočijašu džepove.

– „Oni”? Ko su to oni?

– Konkurenti!

– „Sils” je transportno preduzeće?

– Tako je – potvrdi momak.

– Onda konkurenti mogu biti samo iz „Vels Fargo” kompanije.

– Ne u ovom kraju. „Vels Fargo” je davno napustio ovaj deo zemlje. Veliki Lengli sada otima sve poslove prevoza tereta i putnika. Posle ovog malera ovde „Sils” će zapasti u velike poslovne nevolje, a mi svi ćemo izgubiti ovde posao. No, kako stvari stoje, bolje je izgubiti posao nego život. To oduvek tvrdim.

Taj kopilan! Dok je bio gnevan u pravom smislu te reči. Iz daleka je dopirao zvuk, kao kloparanje točkova i topot kopita. Nagnuo se preko izgorelih kola i pogledao prema putu. Iza uzvišice iz pravca istoka nazirala se prašina i „kožno odelo” istegnu vrat u tom pravcu.

– To mora da je ona – kazao je momak hrapavim glasom.

Dok je samo klimnuo glavom i nastavio da gleda prema istoku. Koprena koju je načinila prašina postala je gušća i siva, a onda se kočija pojavila na uzvišici. Bio je to dvopreg, klasična farmerska kola, a na kočijaškom sedištu je bila žena.

„kožno odelo” se uspravi i priđe joj.

– Mis Šeli Benks! – kazao je. – Vlasnica prevoznog preduzeća „Sils”.

Holidej kratko pogleda prema njemu. Kola su se približavala. Sada se videlo da je žena plavokosa, da nosi smeđu haljinu i šešir sa žutom trakom, koja se veselo vijorila na vetru.

Tog dana nije, međutim, bilo ničeg veselog. Žena je zaustavila kočiju, a „kožno odelo” joj priđe hitro da bi joj pomogao pri silaženju.

– Ko je ovo? – htela je da zna i pritom zainteresovano odmerila Doka.

– Naišao je ovim putem – objasnio je njen vozač.

Vlasnica kompanije je bila lepa i prema Dokovoj proceni imala je jedva preko trideset godina. Skinuo je „kalifornija” šešir s glave i lako se naklonio. Žena je prošla mimo njega i zastala užasnuta ispred dvojice ubijenih ljudi. Na njenim lepim crtama lica ogledala se duboka potresenost i žalost, ali i rezignacija. Bila je ozbiljna, ogorčena i očajna u isto vreme. Primetio je kako se bori da zadrži suze.

– Obojica su bili oženjeni, Gordone – kazala je okrećući se prema svom vozaču, koji je sve vreme stajao uz nju. – Kako da to saopštim njihovim porodicama? O Bože! – Na trenutak je pokrila lice šakama, a onda ih brzo sklonila i dodala – Hajdemo, Gordon! Utovarimo ih na kola i odvezimo u grad!

„Kožno odelo” pohita do kočije, povede konje bliže do same ivice puta, otkači i spusti zadnju dasku kojom su zatvarana kola, a onda se vrati do nje. Oboje su se sagnuli. Holidej im pritrča i odgurnu ženu ustranu, a onda zajedno sa vozačem prihvati ubijenog i odnese ga do kola. Položili su ga u unutrašnjost, a onda krenuli po drugog. Dok su ga nosili prema kolima Šeli Benks je išla uz Holideja.

– Jeste li videli nešto? Da li su vas sreli neki sumnjivi ljudi? – pitala je.

Holidej odmahnu glavom.

– Vi dolazite iz Vorta, madam? Zbog čega niste povelili šerifa sa sobom?

– Vi očigledno niste odavde, mister?

– Tačno je, nisam.

Položili su ubijene u unutrašnjost kola, a Šeli Benks je priskočila i ispravila im noge.

– Gordone, ti im, molim te, prekrsti ruke na grudima.

Vozač se popeo na kola i učinio ono što mu je naložila.

– Hvala vam na svemu! – kazala je Holideju i popela se na sedište. Gordon je sišao, zatvorio dasku sa strane i podigao ruku. Potala je kočiju okrenula je i upravela prema drumu.

– Sada je sređena, upropašćena potpuno – zaključio je „kožno odelo”.

– A njen muž, šta je s njim?

– Ona je udovica i to već dosta godina – vozač slegnu ramenima. – Ljudi je proganjaju kao đavoli dušu. Pa videli ste je, uostalom. Ne znam zbog čega nije htela da uzme drugog muža. No, ni to ne bi vredelo mnogo, ne bi promenilo situaciju. Lengli je sam đavo u ljudskom obličju. Ja sam joj savetovao da prekine posao i sve proda Lengliju. Nije me poslušala. Sada nema više transportno preduzeće, nema novaca a ima dugove. Samo njih i ima...

– Ako zna da joj taj Lengli šalje ubice na vrat zbog čega ga ne tuži?

– Ne možemo ništa da dokažemo. A i da možemo ništa od...

Holidej ga pogleda upitno.

– „Lengli”, to je transportno preduzeće, sada najveće na celom ovom kraju. On je, osim toga, i najveći trgovac stokom u Teksasu, gradonačelnik Fort

Vorta, a uzgred i šerif. Ima čak i funkciju sudije kada to zatreba.

Dok Holidej duboko udahnu vazduh i klimnu glavom.

– Postaje se lako takav kad imaš moć. Istina, ne postaju svi. No, množe se. Ako ubiješ jednog, negde se pojavi još deset takvih!

– Ubiti, to si ti kazao jer ne znaš situaciju! – potapšao je Doka po ruci i dodao – Moram za njom da joj pomognem oko istovara onog tužnog tereta. Najlepše hvala i ne zameri, mister!

Pošao je po svog konja kojeg je vezao iza žbunja, vinu se u sedlo i odjaha sledeći kočiju. Prolazeći pored Doka osmehnuo se i mahnulo rukom. Takvo široko i pritom crveno lice je Holidej sretao veoma retko. Ako taj momak ne podnosi sunce trebalo bi da navuče šešir dublje na lice ili kupi šešir sa širokim obodom, kao što je njegov.

I Holidej je hteo da ode u Fort Vort. Taj grad, međutim, nije bio njegov cilj, hteo je samo da predahne tamo dan – dva da bi okupan ponovo spavao u postelji, i da posle dužeg vremena pojede nešto pristojno. Možda da odigra nekoliko partija pokera u nekom salunu.

Došao je iz Meksika i bio na putu za Lejton. Tamo ga očekuje jedan čovek, izaslanik Vajata Erpa. No, to je predstavljalo još veoma dug put, a već je prevaleo pola od te udaljenosti.

***

Holidej je bacio svoju lekarsku torbu i bisage na krevet. Hotelska soba nije baš spadala među najotmenije. Ali ovde

nije bilo bar stenica. Vrtar se kleo u sve na svetu. Pa kada je nekom bilo neophodno da se dobro ispava i to je značilo veliku prednost.

Hotel je u stvari bio trošna, zapuštena zgrada. Ali hotelske cure! No, one nisu predstavljale prednost u mirnom provođenju noći. Dok je imao predosećanje da devojke koje tu rade uzimaju gostima novac za dodatne usluge u sobi. Bar one dve lepe devojke koje je sreo dole u predvorju. Zbog toga su predstavljale za njega zabranu! Istina, nije postavljao zahtev da bude prvi i poslednji, ali pomisao da neka žena stiže kod njega dolazeći iz postelje nekog drugog muškarca i da će iz njegove odšetati u zagrljaj trećem, nije mu bila prijatna. Naprotiv, odbijala ga je.

Upravo je naručio veliki stejk sa dosta pasulja i slanine. Zbog toga je, uostalom, odmah iz sobe sišao u trpezariju. Bilo je još rano večer, pa je bio jedini gost. Jedna od devojaka je došla odmah noseći stejk. Imala je dugu crnu kosu vezanu na potiljku svilenom trakom. Oči su joj bile krupne i tamne. Ljubazno se smešila spuštajući tanjir pred Doka. Htela je da mu kaže nešto dodajući mu pribor za jelo, ali je ugledala čoveka na vratima i brzo šmugnula u kuhinju. Dok je gledao za njom i stekao utisak da ona od nečega beži.

Koga li se to bojala?

Čovek od koga je pobegla priđe Doko-
vom stolu. Bio je to visok, vitak čovek od preko trideset godina. Revolverom koji mu je bio nisko opasan na bedru sigurno je umeo vešto da rukuje. Da

li je možda bio kockar? Ne, delovao je otmenije.

– Smem li da sednem? – upitao je.

Holidej načini širok, pozivajući pokret rukom i počeo da jede.

– Čemu imam da zahvalim za čast? – pitao je nepoznatog.

– Ostajete li duže?

– Danas i možda još sutra. Onda putujem dalje!

– Dakle, dva dana.

– Pa, pretpostavimo – Holidej ga je posmatrao. – Zbog čega se raspitujete?

– odjednom mu je taj momak ličio na uterivača poreza.

Samo što je to pomislio, a čovek ispruži desnu ruku prema njemu – Onda od vas dobijam deset dolara. Po pet dolara dnevno!

Holideju se učinilo da nije dobro čuo.

– Deset dolara? Za šta to?

– Pet dolara za dan! Dok odloži viljušku i nož – Zar hoćete da ovaj hotel bankrotira? Niko više neće dolaziti ovamo.

– Mi uzimamo novac samo od onih koji ga imaju. Za vas znamo da možete platiti.

Dok je platio unapred za dva dana i tom prilikom je portir mogao da vidi smotuljak novca i da proceni da u njemu ima više stotina dolara. Ovi ovde baš lepo sarađuju, pomislio je. Mangu-pi i varalice!

– Ja ću se žaliti mister Lengliju!

– Ja upravo dolazim od njega. Po njegovom nalogu sam seo za vaš sto.

– Znači on postavlja drumske razboj-nike.

– Ne budite bestidni. Vi ste došli u grad na konju!

– Zar to staje novaca?

– Konji nepoznatih nam celog dana kvare i nabijaju kólovoz u glavnoj ulici. I prljaju naravno. Da li ste ikada sjahali s konja i očistili ono što je ostalo iza njega?

– Moj konj ovde na glavnoj ulici nije izgubio ništa.

– Ako nije, učiniće to tokom ova dva dana.

– U redu, ubedili ste me! Imate jake argumente. Međutim, ja ovde nisam došao s čoporom konja. Deset dolara! Dokle bismo s tolikim plaćanjem stigli?

– Dok se mašio za džep i spustio dva dolara na sto. – Za ovaj novac možete dvojicu ljudi plaćati dva dana kao čistače ulice. Za jedan dolar će sigurno neki momak slediti mog konja kada budem došao u grad, a za drugi dolar me ispratiti pri odlasku. Sada je dosta! – rekavši to Dok nastavi da jede.

– Treba da dobijem deset!

– Zar ćete za mojim konjem i za mnom poslati petoricu? No, promenimo već jednom temu, vidite i sami da jedem!

– Vi ne možete propisivati u ovom gradu koliko će se naplaćivati po gomili balege!

Holidej spusti nož i viljušku i uzviknu – Sada mi je već dosta!

– Imaćete nevolje ako se budete opirali plaćanju takse na čišćenje ulice.

– Napišite to na tablama na kojima piše ime mesta! U buduće bih ga obilazio u širokom luku. I mnoga druga mesta ukoliko su slična Fort Vortu.

Odjednom se u ruci nepoznatog stvorio revolver. Bio je izuzetno brz. Umeo je i te kako da rukuje oružjem. To mu se moralo priznati.

U svakom slučaju time nije na Doka ostavio naročit utisak. On bi mu dao tih deset dolara, jer to nije predstavljalo iznos zbog koga se glava stavlja u torbu. No, on je prikupljao novac za Lenglija, koji je u ovom kraju predstavljao nekrunisanog kralja i gospodara, ukoliko bi se priči udovice Šeli Benks i momku kojeg je nazvao „kožno odelo” moglo poverovati. Nije video nijedan razlog zbog kojeg bi sumnjao u njihove reči. Naprotiv! Naročito ako se uzmu u obzir ona dva ubijena čoveka iz kočije.

Na sve je to Dok mislio kada je rekao – U redu!

No, umesto da se maši novčanika, dokopao se stola obema rukama, podigao ga uvis i zajedno sa njim pokupio i Lenglijevog plaćenika. Prilepio ga je tablom stola uz zid. To je za njega došlo toliko neočekivano i tako iznenađujuće da je potpuno zaboravio na svoj revolver. U svakom slučaju, nije povukao okidač. Udarac o zid mu je isterao vazduh iz pluća, pa se sručio bez svesti na pod kada je Holidej sklonio sto.

Bio je to pravi rusvaj! Odjekivalo je krckanje, lupalo je i grmelo! Osoblje i gosti iz kockarnice su skočili na noge i zastali na vratima trpezarije kada su ugledali šta se zbiva.

Dok je vratio sto na mesto. Prišao mu je hotelijer, jedini koji se osmelio da kroči ovamo.

– Mister Holideje!

– Uklonite ga odavde – prekinuo ga je Dok. – Kada se bude osvestio, a ja budem još sedeo ovde, tresnuću ga tako da će proleteti kroz zid.

– To je ovde uobičajeno – kazao je hotelijer, stariji elegantan čovek. – Svi stranci plaćaju!

Dao je svojim ljudima gotovo neprimetan znak da naprave reda u trpezariji. Devojke iz kuhinje su požurile na sve strane. Jedan od zaposlenih je došao noseći kofu s vodom i krpu. Hotelijer povede Doka nekoliko koraka u stranu.

– Vi ne poznajete odnose u ovom gradu, mister Holideje!

– Svuda je tako gde su se skotovi kao što je taj Lengli razbaškarili i nametnuli gradu. Bar to nije ništa novo. Odmah će doći ovamo šestorica da bi me naučili redu i da bi me posadili na pravog konja. To ste hteli da mi kažete, zar ne? Hteli ste da me upozorite.

Hotelijer je samo otvarao i zatvarao usta ne stigavši da kaže bilo šta.

– Kada biste za mene pripremili još jedan stejk bio bih vam veoma zahvalan.

– Molim vas, sedite, sada je sve u redu – promuca hotelijer.

Dok je seo, a devojka koja je malopre pobegla upravo je stavila čist stolnjak. Smešila se.

– Još samo trenutak – kazala je, a onda otrčala u kuhinju i veoma brzo se vratila noseći stejk.

Osoblje je zaista veoma brzo napravilo red. Hotelijer se sa još četvoricom vratio sa ulice gde su izneli Lenglijevog plaćenika, noseći ga za ruke i noge.

Dok je pojeo prvu polovinu stejka kada se hotelijer pojavio veoma uzbuđen.

– Šta je bilo? – smešio je Holidej kao da ga sve ovo izuzetno zabavlja. – Zar momci već stižu? Krupnim koracima?

– Vodi ih niko drugi do mister Lengli! – govorio je uzbuđeno stari hotelijer teško hvatajući vazduh zbog straha, a ne zbog toga što je suviše hitao.

– Nema razloga da se uznemiravate – tvrdio je Dok odlažući pribor za jelo. Lepa, tamnokosa devojka je podigla dva dolara sa poda i stavila ih na sto. Vratio ih je u džep i izvadio novčanicu od deset dolara iz džepa.

– Zbog čega to niste učinili odmah? – jeknu hotelijer brišući znoj s lica. Kupao se u znoju takođe od straha. – Sada se nećete izvući sa tom deseticom.

Čuli su se koraci. Stari hotelijer je priželjkivao da nestane, propadne u zemlju, ali se pod ispod njegovih nogu nije hteo da otvori. Naglo se okrenuo i otrčao u kuhinju.

Dok je nastavio da jede.

Ljudi su ušli odlučnim koracima. Bila su osmorica. Obrazovali su polukrug oko Dokovog stola, a sâm Lengli je prišao sasvim blizu stola.

Nekrunisani kralj ovog grada bio je, u stvari, malog rasta, debeljuškast čovek između četrdeset i pedeset godina, očigledno veoma dinamična. Od svojih pratilaca se nije razlikovao samo zbog debelog trbuha nego i po skupoj odeći. Na njemu je sve bilo od najboljeg i najfinijeg materijala, a najverovatnije mu je odeću sašio neki krojač iz Nju Orleansa.

Pre nego što je Lengli uspeo bilo šta da kaže, Dok pokaza na novčanicu od deset dolara.

– Znam, sve je ispalo smešno. Ali on mi je stavio revolver pod nos na šta ja uvek reagujem tako.

Gledali su se pravo u oči.

– On vam je svoj revolver...

Holidej pokaza u pravcu zida.

– Oružje još uvek leži tamo. Ispalo mu je iz ruke.

– Nemojte dozvoliti da vam ovaj tip priča koješta, mister Lengli! – kazao je jedan od pratilaca strogim, prodornim glasom. – Da je Brajant potegao revolver, ovaj tip ne bi više sedeo za stolom.

– Ko može posvedočiti da je Brajant potegao oružje? – pitao je Lengli.

Dok pokaza na sebe i dodade – I on sam, mislim Brajant!

Lenglijev pogled je ponovo bio ukočen. Stegao je usne kao da u sledećem trenutku hoće da udari svog čoveka ali se brzo pribrao i izraz lica mu se promenio. Delovao je smireno.

– Ko ste vi? Šta ste izgubili u Fort Vortu?

– Baš ništa – Dok je slegnuo ramenima. – Ja se nalazim ovde na putovanju. Jašem u Denton.

Videlo se da Lengli razmišlja grozničavo. Malo je oklevao, a onda postavio sledeće pitanje – Tražite li možda posao?

Holidej odmahnu odlučno glavom. – Ja sam...

– Onda nestanite već sutra! – prosikta Lengli, okrenu se prema vratima i odmaršira iz trpezarije. Pogleda upravljenih na Doka za njim su krenuli njegovi revolveraši. Isti tipovi kao i onaj Brajant. U to nije bilo sumnje. Njihovi pogledi nisu nagoveštavali ništa dobro. Svaki od njih bi ga smoždio, što se i videlo na njihovim licima. To, uostalom, nisu ni pokušavali da prikriju. Dok pokaza na novčanicu od deset dolara.

– A deset dolara? Ostavio ih je ovde!

Ni jedan od revolveraša nije izustio ni reč. Brže nego što su stigli ovamo našli su se ponovo na ulici. Dok je vratio novac u džep i nastavio da jede.

Crnokosa lutkica je prišla njegovom stolu i on poruči flašu crnog vina. Pošto je uštedeo deset dolara mogao je to sebi priuštiti. Lepotica je opet počela da se kikoće i osmehuje zavodljivo. Vino mu je, međutim, doneo hotelijer lično.

Stari, otmeni čovek servirao mu je flašu vina kao u najotmenijem salunu u glavnoj ulici Nju Orleansa. – Ovo je na račun kuće, mister Dok. Obeštećenje za neprijatnosti koje ste imali ovde.

– Nije to bilo ništa naročito. Nije vredno pomena, ali u svakom slučaju hvala.

Hotelijer je natio, Dok probao, klimnuo glavom i onda napunio čašu držeći drugu ruku savijenu na leđima. Uostalom, način na koji je Dok izašao na kraj sa svojim teškoćama donelo mu je opšte uvažavanje. Vlasnik hotela ga je posluživao kao najotmenijeg gosta, naklonio se i povukao. Doka, u stvari nije bilo briga niti za njegov naklon, jer naklonost crnokose lepotice bila bi mu hiljadu puta draža.

Gde li je ona sada?

Odavno je završio obed, zašto onda ne dolazi da raspremi sto. Zvecnuo je priborom. Samo jednom, kratko. Odmah se pojavio hotelijer lično i upitao ga šta želi. Imao je želje, ali njih nije mogao da ispuni stari hotelijer, a lepa devojkica se nije više pojavila. To ga, međutim, nije razočaralo. Već je bio u postelji kada se začulo bojažljivo kucanje na vratima. Pošao je do vrata držeći revolver u ruci. Lengli je mogao da se predomisli ili da Brajant ili neko od njegovih pajtaša poželi da mu na svoju ruku razbije nos.

Odškrinuo je vrata. Bila je to lepa, crnokosa devojkica iz kuhinje. Došla je kod njega samo u tankoj košuljici što joj on nije zamerio. Odmah mu se obisnula o vrat.

Zvala se Žanet. Saznao je to pre nego što je odneo devojkicu u postelju. Bila je vitka i laka.

Bila je cura vrele krvi i neverovatno iskusna u ljubavi. To je ceo ovaj su-

sret činilo uzbudljivim i predstavljalo divno obeštećenje za duge sate i dane usamljenog putovanja. Bila je prava radost sa ovakvim vulkanom od žene probdeti noć. To da je navratio u Fort Vort da bi se propisno ispavao zaboravio je potpuno i sve dok ga je Žanet okupirala nije ni pomišljao na san.

Kada se Dok probudio, napolju je već uveliko osvojio dan, a Žanet je nestala. Probudio ga je neki zvuk. Spontano se mašio svog revolvera. Da, neko je kucao na vrata. Ko bi to mogao biti?

Prišao je vratima pitajući, zapravo gundajući – Do đavola, ja još spavam!

Bio je to sobar – Imate posetu, ser! Neki mister Gordon Paket bi hteo da razgovara sa vama.

Da, setio se, Gordon je bio vozač lepe udovice, vlasnice transportnog preduzeća. Ona ga je tako oslovila. On ga je istina u mislima nazvao „kožno odelo”.

– U redu, doći ću. Ali će to potrajati neko vreme.

– Obavestiću vašeg posetioca, ser!

Dok je hteo da se obrije, okupa i presvuče. A to se ne može obaviti za pet minuta. „kožno odelo” je, pokazalo se, bio veoma strpljiv. Kada je Holidej najzad sišao na doručak, Gordon je sedeo u predvorju. Ustao je odmah čim je ugledao Doka da silazi. Ovaj je pogledom prvo lutao tražeći Žanet. Od nje, međutim, nije bilo ni traga.

– Izvini ako sam te uznemirio, mister Holideje – kazao je Gordon. – Ali me šalje gospođa Benks.

Dok spusti pogled.

– Šta je u pitanju?

Gordon Paket se osvrnu po predvorju. Videlo se da mu je neugodno, jer je oko njih bilo mnogo sveta.

– Dobro! – Dok ga uhvati za mišicu. – Hajdemo u moju sobu! Tamo nas niko neće uznemiravati!

Radilo se o poslednjem putovanju, poslednjem poslu kompanije „Sils”. Deo jedne parne testere trebalo je prebaciti do određene pilane pored Lejtona. Šeli Benks je dobila ovaj posao samo pod uslovom da položi novčanu garanciju. Ukoliko bi Lengli napao taj transport i naravno, taj prepad uspeo, morala bi gospođa Benks da nadoknadi pilani štetu, objasnio je Gordon Paket. – Ja sam poslednji vozač koji je ostao kod nje. Ona sada ne može da odustane i povuče novac dat za garanciju. Da može, povukla bi se i odustala od posla.

– Dobro, pređi konačno na stvar!

– Bez pratioca ne bih mogao da obavim taj put. Platila bi ti petsto dolara ako bi ti prihvatio pratnju i obojica obavimo posao.

– Da li je i tebi obećala petsto dolara?

„Kožno odelo” potvrdi.

– Zar ona ima toliko novaca? Hiljadu dolara za jedan prevoz do Dentona.

– Ali kola moraju proći i stići. U protivnom ona gubi mnogo više. Sve to, koliko znam, vredi četvrt miliona dolara. A ti dobijaš sitnicu! O opasnosti da ne govorim. Tako je to! – potvrdio je Gordon.

Dok je trljao nos. Mislio je na Žanet. To bi bila još jedna noć sa Žanet, noć koja bi se odbacila, a u kojoj bi anđeli pevali i svirale nebeske trube. Naravno, posle toga je morao dalje do Lejtona. A to baš nije bilo blizu. Zbog toga je posle kratkog oklevanja kazao – Ja nemam vremena, ali za tih petsto dolara dobiće svakog čoveka koga zaželi.

– Tebe već nismo dobili!

– Ne budi dete, ja moram u Lejton, tamo me očekuju. Hitno je!

Dok je to izgovarao, mislio je na toplu kupku, spavanje pa i na Žanetino ljubavno umeće! Kada se malo oslobodio tog maštanja i pogledao oko sebe, video je da je „kožno odelo” nečujno otišao. Dok slegnu ramenima i uputi se u trpezariju. Žanet mu je prišla spremno kao da je čekala samo njega.

– Moj slatki ljubavniče! – šaputala mu je približivši se sasvim njegovom uhu tako da je osećao njen dah. Imala je opravdanje za to, jer mu je upravo servirala doručak.

Holidej je uhvatio za ruku i poljubio joj diskretno mišicu.

– Noćas ćemo nastaviti, zar ne?

Krišom mu je prstima prošla kroz kosu. Bio je to pokret zaljubljene žene.

– Ali moraćeš dobro da se potrudiš – kazala je izazivački. Pritom joj je glas tako zavodljivo treptao da se Dok naježio.

Najradije bi sada ustao od stola i po-
veo je pravo u sobu. Gledao je za njom dok je odlazila u kuhinju. Hodala je kao gazela. Kad bi mu sada bila u na-

ručju, načinio bi od nje nešto sasvim drugo. No, morao je da čeka do večeri, a dan tek što je počeo!

Počeo je da doručkuje. Iznenada jedan stariji čovek banu u trpezariju. Delovao je potpuno pometen, van sebe. Svi gosti su prekinuli doručak i gledali ga.

– Uzbuna! – vikao je hrapavim glasom. – Građani, idite brzo po oružje! Branite se! Nemojte to uzimati olako! Gordon Paket je malopre ustreljen nasred ulice! Nasred ulice! Zar ćete to otrpeti?

Starac je nastavio da govori, no niko od gostiju nije to više slušao. Dok je osećao kako mu se želudac steže i pretvara u kamen. Ustao je od stola i izašao na ulicu.

Kancelarija i veliko dvorište u kojem su se nalazila kola „Sils” kompanije bili su na nekoliko koraka od hotela. Grobar je već odneo ubijenog vozača, ali se na putu još mogla videti velika krvava mrlja.

Holidej uđe u kancelariju. Da, ovde je nekada vladao život. Ne samo u kancelariji, nego i napolju u dvorištu. Sada je sve delovalo napušteno i mrtvo.

Šeli Benks je sedela za pisaćim stolom naslonila laktove na njega i pokрила lice šakama. Plakala je bezglasno.

– Zdravo – kazao je Dok.

Prestala je da jeca i podigla pogled. Lice joj okupano suzama.

– Ja ću vam odvesti kola za Denton!

Istog trenutka prestala je da plače, obrisala lice i ustala od stola.

– U tom slučaju morali bismo krenuti odmah. Ja nisam preuzela na sebe samo svu novčanu garanciju, nego i obavezu da stignem na vreme.

– Ja mogu krenuti odmah, iz ovih stopa!

– Poći ću sa vama! Ne možete 24 časa biti budni i voziti. Ja ću da vas smenjujem.

– Ako je tako, mis Benks, dajte da krenemo, da ne gubimo vreme.

Izašli su iz kancelarije. U dvorištu su zaista stajala spremna kola. Bila su upregnuta četiri konja, jer je kočija očigledno bila teško natovarena.

Šeli Benks ga je gledala puna očekivanja.

– Onda pokret! – kazao je pomažući vlasnici da se popne na kola. – Vozićemo tako da đavolu otkinemo rogove!

Skočio je na kočijaško sedište i uzeo uzde i bič u ruke.

– Moram na kratko da svratim u hotel i uzmem svoje oružje i ostale stvari.

Odmeravala je Dokovu elegantnu pojavu kritički, ali se na njenom licu nije videlo do kakvog je zaključka došla. Skrenuo je kola prema ulici i poterao konje prema hotelu.

– Vraćam se odmah, ne brinite! Skočio je sa bočne strane i uputio se u hotel.

Žanet ga je videla i pohitala za njim u njegovu sobu.

– Ti odlaziš? – pitala je očigledno razočarana. – Rekao si mi da ostaješ do sutra.

Dok je poljubio u vrh nosa.

– Žao mi je, zlato, ali ću se sigurno vratiti ovamo za nedelju dana, a onda ćemo nadoknaditi sve!

Prišla je prozoru i pogledala niz ulicu dok je on stavljao municiju u „vinčesterku”. Pritom je bacio pogled na „parker” sačmaricu i posle kratkog kolebanja odlučio da i nju ponese. Zamotao je oružje u pokrivače i stvari za spavanje i još prebacio preko ruke veliku vozačku kabanicu.

– Šta ti to smerаш sa onom tamo damom? – pitala je Žanet. – Nije li malo prestara za tebe?

– Ne budi ljubomorna – kazao je. – Zato nemaš ama baš nikakvog razloga. Njoj su malo pre ustrelili na ulici poslednjeg vozača kojeg je imala.

Lepotica ga je posmatrala ozbiljnog izraza lica.

– Sada si joj ti vozač. Zar veruješ da na tebe neće pucati?

Doku je na neki način godila i ljubomora i zabrinutost ove strasne lepoticе. Nije se ljutio. Hteo je jedino da je umiri, uveri da nema razloga za brigu.

– Ostani ljupka i dobra devojka kakva si bila – govorio je grleći je i ljubeći. Ona je odmah uzdišući stavila ruke oko njegovog vrata. Usne su joj bile tople i meke.

– Pazi na sebe i dođi nazad – šapotala mu je.

– Nemoj dozvoliti da moj konj propadne u mom odsustvu. Obavesti hotelijera da mi zadrži sobu.

– Ja ću spavati u tvom krevetu. Još nisi ni otišao, a ja jedva čekam da se vratiš.

Njene lepe oči se napuniše suzama, a usnice su joj izdajnički podrhtavale. Izašli su zajedno iz njegove sobe.

– Nemoj započinjati ništa sa onom tamo – upozorila ga je i zapretila mu prstom.

Dok je brzo poljubio u obraz i sa prtljagom o ramenu krenuo dalje niz stepenice.

Kada je izašao na ulicu jedan čovek se udaljavao od kočije. Upravo je razgovarao sa Šeli Benks. Hodao je brzo i izgubio se u gomili prolaznika. Dok baci svoje stvari u unutrašnjost kočije ispod arnjeva i pope se na kočijaško sedište. Dok se mašao za uzde i bič video je da Šeli s mukom zadržava suze.

– Ko je to bio?

– Jedan od Lenglijevih ljudi! Bolje bi mi bilo da prepustim njemu ovaj transport, tako mi je rekao – glas joj je postao nesiguran. – Razmišljam o tome da nije bolje možda da tako i postupim? Bolje i mudrije!

Dok povuče uzde i zamahnu bičem. Sva četiri konja odmah povukoše snažno kočiju. Kola su bila teško natovarena što je opterećivalo konje, ali to je istovremeno značilo da treba biti vraški oprezan da se kočija ne bi slo-mila.

Opasan poduhvat je tek počeo. U to nije bilo sumnje. Međutim, Dok ni jednog trenutka nije žalio što je u ovakvoj situaciji.

Pogledao je unazad prema hotelu. Žanet je stajala na gornjem spratu uz

jedan otvoren prozor i mahala mu. Podigao je bič i tako joj otpozdravio.

Na velikoj raskrsnici skrenuo je u pravcu zapada poštanskim drumom koji vodi u Lejton preko Dentona i Grensvila, vodeći jednim delom uz prastaru putanju kojima su nekada išle mazge.

Pustio je četiri upregnuta konja da idu kasom. No, već posle jedne milje put je postao tako loš da se opredelio na još sporije napredovanje i usmerio konje da idu hodom. Duboke rupe i vododerine predstavljale su opasnost da se na teško natovarenim kolima koja idu brzo polome točkovi ili osovine.

Doku je bilo sasvim jasno da se tako teško natovarenim kolima ne može da umakne ukoliko ga Lenglijeva banda otkrije. U tom slučaju postoji samo jedno rešenje: zaustaviti se i spremi za borbu.

Šeli Benks je to takođe znala, pa se zbog toga svaki čas obazirala motreći. Obuzeo je strah koji se nije ni trudila da prikrije. Konačno, ona je najbolje i znala šta je sve u igri i koga ima za protivnika.

II

Holidej je veoma dobro znao u šta se upustio. Prema tome, nisu mu se oduzele ni noge ni ruke kada je ugledao grupu jahača. Nailazili su sa severa i izbili pravo na drum poštanske kočije. Rastojanje je još iznosilo dve pune milje.

Šeli Benks se okrenu prema njemu preplašena.

– O bože moj! Šta sad, mister Holidej?

– Samo bez panike, mis! Pa najavili su da će doći, zar ne?

Konji se zaustaviše. Holidej je sačekao da stignu do talasaste trave i žbunja koji su na jednom delu puta obrazovali prilično visok pojas, kako bi jahačima zaklonio vidik na jedan deo druma poštanske kočije, upravo onaj gde su se nalazili Šeli Benks i Holidej. Tada je naglo skrenuo kola u levo i zaustavio ih kod stenovitih gromada koje kao da su izrastale iz trave i gustog žbunja. Tu je bilo i visokih stabala koja su stvarala duboke senke.

Skrenuo je oko kamenih gromada tako da su kola bila potpuno zaklonjena pogledima, zategao je kočnicu i namotao uzde oko levčice.

– Sidimo! – kazao je naginjući se preko naslona kočijaškog sedišta i dohvatajući svoje stvari. Izvukao je pušku iz pokrivača i skočio na zemlju. Dvocevnu sačmaricu okačio je o levo rame. Sve vreme se obazrivo okretao na sve strane. Namera mu je bila da vlasnicu transportne kompanije neka-ko udalji iz zone opasnosti, znajući da će mu biti potrebne slobodne ruke, pa i noge da bi odbranio i sačuvao sopstveni život. To nikako nije mogao pazeći još sve vreme i na ženu. Hteo je da je pošalje u zaklon između stena. No u tom slučaju bi bila suviše blizu kočije. Na udaljenosti od oko trista jardi u jednoj blagoj udoljici rasle su breze.

Pokazao joj je to mesto. – Trči! Sakrij se tamo i ne mrdaj s mesta. Bez obzira šta se ovde zbivalo, ostani pritajena. Jesi li me razumela?

– Da, mister Holidej! – kazala je, pokupila peševu suknju i potrčala.

Tek sada je Holideju postalo jasno da je oslovio sa „ti“. Bože, ako još u ovom životu bude našao vremena za to, svakako će joj se izviniti!

Sačekao je da Šeli Benks nestane u udoljici tako da se nije više mogla videti. Tada se vratio na drum i jednom gustom granom izbirsao kao metlom tragove tako da niko ne može otkriti da su teška kola skrenula s druma poštanske kočije.

Ljudi su jahali galopom. Vetar koji je duvao u pravcu Doka donosio je zvuke konjskih kopita kao snažno dobovanje. Procenio je da u grupi ima dvanaest jahača. No, kada su prišli nešto bliže da ih je mogao osmotriti bolje, ustanovio je da se radi o osmorici. Brzo je potražio zaklon iza jednog gustog žbuna. Kleknuo je držeći „vinčesterku“ u ruci.

Na udaljenosti od četvrt milje od mesta gde je Dok skrenuo s kočijom, dojurili su i kao da su promenili mišljenje. Usporili su i pogledom tražili na drumu kočiju gledajući pravo ispred sebe. Niko od njih još nije imao oružje u ruci.

Na petsto metara od Doka čovek koji je jahao na čelu podiže ruku i jahači nastavili su hodom. Videlo se da su žestoko gonili životinje pod sobom, jer su konjima na njuškama i na grudima

visile grudve pene, a dlaka na bedrima bila je tamna od znoja.

Dok premesti „vinčesterku” u drugu ruku i izvuče sačmaricu iz futrole. Oružje je imalo za čitav pedalj kraću cev da bi se površina rasipanja sačme proširila, domet i učinak bili efikasniji. Istina, na većem odstojanju je taj učinak izostajao, no kada je rastojanje bilo oko deset, najviše dvadeset koraka, tom se sačmaricom praktično čovek mogao preseći na dvoje.

Holidej je već imao bogato iskustvo sa tom puškom. Njome je mogao i uspevao da savlada i po nekolicinu neprijatelja koji su mu ugrožavali život. Jednom je sa odgovarajućeg rastojanja „parkericom” izbacio iz igre četvoricu neprijatelja. To oružje je grmelo kao top, a ni dejstvo mu nije bilo mnogo slabije.

Jahači su se približavali veoma brzo. Jahali su u gustom poretku: uzengija uz uzengiju, čovek iza čoveka. Brajant je bio predvodnik. Kada ga je Holidej prepoznao, osmeh mu je zaigrao na usnama. Pustio je jahače da prođu. Među njima je bilo još nekoliko poznatih lica. Momci koji su pratili Lenglija kada je došao u hotel kod Holideja.

Kada je poslednji jahač promakao, Dok je izašao iz zaklona i ispalio jedan metak iz „vinčesterke” u vazduh.

Ljudi su zaustavili konje u mestu i gledali gde bi strelac mogao da se nalazi.

– Ovde sam! – kazao je i zakoračio na drum. Uskoro su mu svi bili na nišanu.

Samo su dva tri čoveka ostala poluzaklonjena.

Brajant i njegovi pratioci piljili su u „sačmaricu” u Dokovoj levoj ruci. I njima je, još kako, bilo poznato kakvo strašno oružje, „parkerica” sa dve skraćene cevi može biti ako je rastojanje odgovarajuće. To je bilo od prvorazrednog značaja za ubojitost. A rastojanje je upravo odgovaralo. Sva osmorica su bila dovoljno iskusna da bi to znala.

– Dole s konja! – zahtevao je Dok. – Prvo vi ovde napred! Posle toga momci u drugom redu. Samo oprezno i polako, gospodo! Ako budete učinili i jedan jedini pogrešan pokret, olovo će vas zasuti! I to odmah sve vas! Nemojte to smetnuti s uma!

Ljudi se i ne pomeriše. Samo su ga gledali preko levog ramena.

– Prst mi je na obaraču, a „parkerica” odapeta. Pritom je podigao dvocevku na trenutak da bi momci videli. – Ovim ću vas sve zbrisati iz sedla. Dakle, ostanite miroljubivi i sjašite!

– Ti se junačiš na strani pogrešnih osoba, Holideje! – kazao je Brajant ozbiljno. – Za ovo će te Lengli odrati živog!

Pustio je konja da krenè i povuče ga tako da bi obrazovali front.

No, uto zagrme Holidejeva „vinčesterka” i Brajant je sedeo na konju gologlav, metak mu je skinuo šešir. Tako je naglo povukao uzde da se konj ukopao u mestu.

– Kada bi se vi jednog dana preračunali i ustanovili da ste upravo vi na

pogrešnoj strani, onda biste sigurno morali uvideti da ta strana nije samo pogrešna nego i bedna, dostojna prezira.

– Ti sebe precenjuješ! – javio se jedan od revolveraša dubokim glasom nalik na grmljavinu. – Nas smo osmorica.

– Dole s konja ili me napadnite!

Brajant je morao da se okrene da bi ga video. U njegovim očima se odražavao bes i sva mržnja koje je nosio u sebi. Znao je šta predstoji. Međutim, već je doživeo jedan poraz u sukobu sa Dokom. Bilo je to, pre bi se reklo, bruka! To je bilo suviše za njega. Prvi se mašio oružja i ispustio neku vrstu borbenog pokliča. I ostali su se uhvatili za oružje skačući s konja.

Holidej se do tada nije upuštao ni u šta. Ova igra bi se mogla nazvati igrom mačke i miša ili još bolje, igra na život ili smrt! U takvoj je svako morao koristiti prednosti koje mu se pružaju. Povukao je obarač. Iz cevi velikog kalibra suknulli su plamenovi dugi dve stope. Njih je sledio dim koji se veoma brzo obrazovao u oblak. Sačma je već izašla. Grmelo je i bubnjalo. Vazduhom su se prolomili divlji povici.

Šest konjskih leđa ostalo je prazno. Poslednja dva čoveka su zaboravila svoje revolvere, nagnula se što su više mogli i divljački udarali petama konje, a pritom vikali kao podivljali. U oštrom galopu udaljavali su se od drumu.

Holidej je ostavio sačmaricu u futrolu. Sada je držao „vinčesterku” obema rukama. Dvojicu nije pogodio ili ih nije izbacio iz igre. Ležali su potrbuške iza

konja i pucali kao mahniti, iz revolvera. Holidejeva „vinčesterka” je sevala i pucala. Jedan pucanj je brzo sledio drugi. Pritom se dugim koracima kretao duž ivice drumu da ne bi predstavljao nepokretnu metu. Pogodio je jednog, a zatim ubrzo i drugog čoveka. Ostao je neko vreme u pogrbljenom položaju. Uši su ga bolele od grmljavine oružja. Eho se vraćao, jer se pucnjava odbijala od obližnjih stena. Potrajalo je dosta vremena dok se sve nije utišalo.

Dok se uspravi iz pognutog položaja i pođe prema konjima, načini krug oko njih i nađe se kod pogođenih revolveraša. Dokaz da je nišanio dovoljno visoko bila je činjenica da ni jedan od konja nije bio pogođen.

Brajant je klečao na kolenima. U pogledu mu više nije bilo ni besa ni mržnje nego samo očajanja i bola. Sledeća dvojica su dobila pun pogodak. Četvrti po redu je bio teško ranjen. I za dvojicu onih koji su, istina, bili pošteđeni olova iz sačmarice nije više bilo pomoći. „Vinčesterka” ih je sredila. Što nisu odustali kao i oni momci koji su odgalopirali odavde?

Vratio se do Brajanta.

– Ovo još nije bila prava igra – kazao je Holidej napeto. – Saopšti to Lengliju! Kada se budem vratio nazad u Fort Vort dočepaću za grudi to malo, debelo kopile. Neka pripazi šta radi!

Brajantovo lice je bilo izobličeno od bola pa se nije moglo utvrditi da li je razumeo ili nije.

Vratio se do kola i pozvao Šeli Benks. Odmah je dopuzala iz skloništa i dotrčala brzo koliko su je noge nosile.

– Gospode, ti pucnji! – kazala je to bez daha stojeći pred Dokom. – Jeste li možda ranjeni?

Odmahnuo je glavom.

– Nije mi se dogodilo ništa. Penji se!

Vlasnica kočije ga je samo pogledala, a onda bez reči obišla vozilo s druge strane. Oboje su se smestili na sedišta i Holidej podstaknu konje da krenu. Usmerio ih je da obiđu kamene gromađe. Napredovali su veoma lagano da na ovom neravnom terenu ne bi došlo do nezgode, da ne bi pukla neka osovina ili neki točak. Teško natovarena kola su škripala i „stenjala” i preteći se nakrenula na jednu stranu čim bi naišla na neku džombu. Kada je okrenuo konje prema drumu poštanske kočije primetio je da se ona dvojica jahača vraćaju.

– Strahovala sam da vas mogu ubiti, a ja ostanem prikrivena i ne znam šta bih dalje – priznala je Šeli. – To je bilo ludo i, naravno, veoma sebično. Vi ste rizikovali svoj život zbog mene, a ja mislila samo na sebe i svoje dobro.

– To je prirodno, Šeli. U početku svako misli na sebe. Kada sam se borio s onim tipovima nisam mislio na vas niti na vašu transportnu kompaniju, nego na to kako da izvučem svoju sopstvenu kožu.

– Razlika je to ipak, Holidej! Vi ste se borili, a ja čučala u rupi i drhtala. Hoćete da sada ja malo upravljam kolima?

– To nije nikakav naporan posao, Šeli!

– Dok je moj muž još bio živ, putovali smo udvoje, zajedno. Međutim, ne na istim kolima. Svako od nas je preuzimao po jednu kočiju i imao plaćenog pomoćnika i pratioca.

– Rado se sećaš tog vremena?

– O da! To je bio najsrećniji period.

– Od čega je umro? Mora da je bio još mlad?

– Vozili smo drva – objašnjavala je gledajući preko konjskih glava u daljinu. – Njegov tovar se oslobodio i počeo da klizi. Desilo se veoma blizu mesta u koje smo se bili uputili. U celom Teksasu nema planina, samo u tom kraju. Drum je postao strm, nizbrdica jaka. Konji su trčali kao pomahnitali prosto gurani teretom. Prekasno je skočio s kola. Njegov pratilac je uspeo da skoči s kola u poslednjem trenutku i da se spase. Čak nije ni nogu uganuo. Moj muž je skočio prekasno. Pretpostavljam da je hteo da spase konje. Samo tako mogu da objasnim njegov postupak. Skočio je tek kada su se kola prevrnula i onda su se kola i sva ta teška stabla sručila na njega.

Bilo je užasno. Od tada je prošlo osam godina ali i sada kada se probudim noću, ta mi je slika pred očima. Vidim kako konji jure, kola se prevrću, teška stabla se srućuju na njega, kao da ih neka nevidljiva sila gura sa kola. Vidim pratioca kako iskače, ljude kako viču, a onda strašno kotrljanje i treskanje trupaca koje nikada da prestane.

– To se sigurno nikada i ne može zaboraviti – pogledala ga je i potvrdila – Sigurno nikada u životu!

Njihova pažnja, budnost ni za trenutak nije popuštala. Međutim, od Lenglijevih ljudi više nije bilo ni traga ni glasa. No tako nije bilo tokom celog puta. Do Dentona je bilo još pedeset milja. Pilana za koju su vozili opremu nalazila se na istočnom obronku Igl planina. Znači, još deset milja. Čak ni drumom tako teško natovarena kola nisu mogla za jedan dan da pređu toliko rastojanje. Lengli je imao veliki broj ljudi, revolveraša plaćenika. Sigurno će na Šeli Benks i Doka poslati još jednu grupu, a ta se sigurno neće sastojati od samo osam ljudi.

***

Kada se mrak spustio i kada je bio sasvim siguran da mu gonioci nisu za petama, skrenuo je Holidej kočiju sa druma. Na samo pola milje od druma nalazila se šuma u kojoj je nameravao da se za tu noć ulogoruje. Drveće je bilo dovoljno udaljeno jedno od drugog tako da je bez teškoća mogao da protera teško natovareni četvoropreg. Sklonio je kočiju iza žbunja koje je dosegalo čak njegovu visinu. Nedaleko od tog mesta bila je jedna bara.

– Dobro mesto, čini mi se – kazao je Šeli Benks namotavajući kočnicu.

– Da, odlično je – potvrdila je udovica. Skočila je s kola na zemlju i htela da mu pomogne pri isprezanju, no Dok to odbi.

– Da zapalim vatru? – pitala je. – Podela sam dovoljno namirnica. Mogu da ispečem slaninu s jajima.

– Nemoj dozvoliti da jako dimi – upozorio je Dok ostajući pri oslovljavanju sa „ti“. Pitao se kada će i ona to prihvatiti i njega oslovljavati na taj način.

Nasmešila se.

– Sve sam to naučila još pre mnogo godina – pritom je nesumnjivo htela da istakne svoje godine, iako po Dokovoj proceni nije mogla biti mnogo starija od njega.

Šeli se pobrinula za večeru dok je Holidej namirio konje. Ispregnuo ih je, a onda poveo do barice i pustio ih da se napoje. Posle toga ih je vezao za kola i stavio im zobnice.

Vatra se zaista nije dimila. Širio se miris pržene slanine. Borba sa Lenglijevim ljudima im je udarila u stomak, presekla ih pa celog dana nisu okusili ništa. Sada su, međutim, bili veoma gladni i navalili na hranu. Vatra je polako dogorela. Postajalo je sve mračnije.

– Hoćeš li možda da čuvaš stražu? – upitala je Šeli neposredno. – Mislim, cele noći?

Ustao je i doneo svoje stvari s kola. Dugački vozački kaput prebacio je preko ramena.

– Da, nameravam da stražarim cele noći. Ne bih mogao da dozvolim da me ti lupeži iznenade. Evo moje vreće za spavanje, možeš se uvući u nju. Imam još i jedan pokrivač. Meni je samo ovaj kaput potreban.

– Sada ću sve ovo zapakovati. Možemo da doručujemo sutra i tokom puta, na kolima.

– Slažem se. Idem malo da osmotrim okolo. Kada se vratim počinje noćni počinak.

– Razumem! – kazala je šaleći se.

Holidej uze u ruku „vinčesterku” i pođe do ivice šume. Kada je stigao tamo vladao je već potpun mrak. Zvezdani plašt je pokrivaio ceo horizont. Bez obzira na to, noć je bila tamna kao nesreća... Hladna svetlost zvezda nije dopirala do zemlje. Predeo pred njim je bio crn i tih.

Kada se kasnije vratio do konačišta, vatra je već sasvim utihnula. Konji su jeli iz zobnica, a Šeli Benks je ležala u njegovoj vreći za spavanje. Sve se to više naslućivalo nego što se videlo. Dok se osmehnu i htjede da nastavi. Na to se Šeli pokrenula i njena gola mišica jedva primetno zabelasa.

– Pre sutrašnjeg jutra niko od njih ne može stići ovamo, Holidej – kazala je tiho beskrajno nežnim glasom. – Ti to znaš! Sada znaš da sam i ja to mogla da izračunam. Oboje smo odrasli. Dakle, dođi već jednom kod mene! Moram ti zahvaliti za sve. Znaš dobro da u toj tvojoj vreći za spavanje ima dovoljno mesta za nas oboje.

– Ne treba da mi zahvaljuješ – uzvratio je Dok grubo. – Na čemu?

Uputio se prema delu šume koji im je služio kao zaklon, obišao ga i seo uz jedno drvo leđima oslonjenim na stablo, a pogleda uprtog u drum poštanske kočije. Navukao je „kalifornija”

šešir na čelo a „vinčesterku” položio preko krila. Prekrstio je ruke i posle izvesnog vremena zaspao.

Kada se trgao iz sna bilo je već sasvim svetlo, razdanilo se. Vetar je donosio udaljeni topot kopita. Naravno, zvuk je dolazio iz pravca druma. Bili su to jahači. Zvučalo je kao da jaše ceo eskadron ili se bar tako činilo. Ustao je.

Drum poštanske kočije vodio je kroz blago ustalasali predeo obrastao žbunjem. Tek nedaleko od šume mogao je da vidi jahače. Nije ih, istina, bilo hiljadu kako mu se učinilo, ali sigurno preko i dvadeset. Jahač na čelu bio je mali i debeo. Lengli! Odjednom je iza njega nešto krenulo. Holidej se nije trgnuo, znajući da to može biti samo Šeli Benks.

– O, gospode bože, evo ih. Već su tu. I on lično je među njima! Stala je kraj njega. Odmerio je pogledom. Bila je odevena i spremna za polazak.

– Oni prolaze mimo nas! Jaše dalje – kazala je tiho, uhvatila ga za mišicu i stegla.

– No time je za nas drum poštanske kočije zatvoren, Šeli!

– Mogli bi smo da putujemo preko Kruma, ali bi time izgubili prilično vremena. Putovali bismo dva puta duže! – pogledala ga je sa iščekivanjem.

– Da, ali dužim putem imamo izgleda i da stignemo, zar ne? Tako su nam šanse ipak znatno veće!

– Nema sumnje! Ipak bismo morali računati s tim da će nas on i tamo tražiti kada bude utvrdio da nismo kori-

stili drum. Gledali su za jahačima sve dok nisu grabeći prema zapadu iščezli u jutarnjoj izmaglici.

Vratili su se zajedno prema konačistu. Šeli Benks najednom zastade i nakašlja se dok joj je lice bilo gotovo sasvim pokriveno maramom.

– Izvini, molim te, što sam sinoć bila s tobom suviše prisna što sam otišla predaleko, to jest, previše blizu. Zaista to nisam htela. Ako ne smatraš da sam lepa, ja ti to zaista ne mogu zameriti.

Okrenuo se prema udovici. I po malom delu lica koje joj je ostalo otkriveno videlo se da je crvena kao bulka. Stidela se užasno, a kada je osetila njegov pogled počela je da plače.

Holidej joj je prišao sasvim blizu, uhvatio za bradu i naterao da podigne pogled prema njemu.

– Baš sam glupa guska, uvek sve činim pogrešno! – kazala je jecajući uzdržano.

– Nemoj govoriti! Nisi mi prišla suviše blizu kako ti to kažeš. A osim toga nisi učinila ništa pogrešno. Ko ti je rekao da te ne smatram lepom? Nalazim da si čak veoma lepa, lepa i vredna pažnje, a uz to poželjna. No ja tako nešto ne očekujem od žene samo radi toga što sam se zbog nje borio sa nekolicinom lupeža.

– Rizikovao si život zbog mene i ja sam smatrala da imaš pravo na to. Ponekad je to jedina mogućnost i jedini način na koji žena može iskazati svoju zahvalnost ako joj taj čovek nešto znači ili ako ga možda... voli.

Sklonila je njegovu ruku i oborila pogled.

– O bože! Šta sam to sad opet kazala! – briznula je u plač i htela da pobegne. No on je dograbi i privuče k sebi.

– Imaš potpuno pravo. Ja sam ponekad pravi grubijan!

– Ne, ti nisi! Ja nisam umela da nađem prave reči. Ja se jednostavno nisam usudila da kažem dođi k meni, strah me je, drag si mi i želim da me uzmeš u naručje.

Plakala je, a on joj uze maramicu iz ruke i obrisu suze.

– Prestani da plačeš! Učini mi po volji i nemoj plakati. Ja prosto ne mogu da gledam da žena plače. To mi kida srce!

– Da, ali...

Pritisnuo je svoje usne na njene. Šeli je prvo zatvorila oči. No kada je stavila ruke oko njegovog vrata, video je da joj oči blistaju. Uzvrćala mu je poljupce svom žestinom.

Kliznula je na meko šumsko tle i povukla ga za sobom. Kada je sve prošlo, ponovo je zaplakala.

– Oprosti, dragi – rekla je plačući i smešeci se istovremeno. – Verovatno sam začeta blizu vode.

– Vode reke Krum, misliš?

– To je, u stvari, tačno. Ja sam krštena vodom iz Kruma – zaronila je lice u njegovu košulju i još kratko jecala, a onda je sve prošlo.

Od tog jutra je Šeli Benks bila sasvim drukčija. Potpuno se promenila. Holidej nije mogao da se otme sumnji da je na tlu kraj šume od nje napravio neku

sasvim drugu ženu. Bila je nekako sređena, vesela, a kada bi je pogledao, uvek mu se smešila.

Uspeli su da stignu do puta za Krum, a da pritom ne slome ništa na kolima. Krepili su se usput hlebom i slaninom. Sunce je već stiglo do zenita. Baš u to vreme su se sreli sa poštanskom kočijom koja im je išla u susret i sa dvojica teretnih kola Lenglijeve kompanije. Pojavila su se tako iznenada da se Dok više nije mogao skloniti da ga ne vide, niti je imao prilike da Šeli ukloni lupežima s vidika.

Šeli je samo pokrila usta šakom i uzdahnula, kada su kola protutnjala pored njih.

– Jesu li te ljudi prepoznali?

– Možda i nisu. Ja ih do sada nikada nisam videla. Ali su na kolima s obe strane pričvršćene velike table „Sil-sa”. Mora da su pročitali i da znaju o kome se radi.

Lengli je na putu za Denton – kazao je Dok. – Dok on bude saznao da smo viđeni ovde, mi ćemo naš tovar smestiti u ambar.

– Upravo to priželjkujem i sebi i tebi, Holideje! – kazala je gledajući ga očima razrogačenim od straha.

– Pustimo da se stvari odvijaju kako moraju. Lengli nas još nije dočepao. A ja ti tvrdim da i neće. Kada ponovo stignemo u Fort Vort, taj kopilan će morati da bude obazriv. Dokopaću ga i zgaziti kao stenicu – govoreći to, izvađio je srebrni sat iz džepa i zagledao se u brojčanic razmišljajući. Izračunao je da će stići u Krum predveče, kratko

vreme pošto se mrak spusti. Naravno, ako neometano i bez problema budu putovali dalje. To je bio uslov!

– Postoji li u Dentonu hotel?

Šeli ga uhvati ispod mišice, priljubi uz njega i reče šeretski – Da, postoji. Postelje su izuzetno udobne!

Dok se osmehnu, privuče je k sebi i pomilova po ruci.

Sunce je već naginjalo zapadu da bi za kratko vreme zamaklo iza horizonta. Mrak se kao koprena spuštao preko zemlje. Činilo se da osvaja brže nego što su konji grabili napred. No, srećom već su se mogla nazreti svetla Kruma.

Pola sata kasnije, ušli su u mali grad. Dok je potražio konjušnicu i ubrzo je pronašao, a onda smestio kola pod nastrešnicu. Vlasnik konjušnice ih je čuo i pohitao napolje iz kuće.

– Imamo dragocen teret na kolima – objasnio je Dok. – Zbog toga bismo želeli da preko noći budu što dalje od ulice. Molim vas, pobrinite se o konjima i nahranite ih, a za sutra u deset bi trebalo da budu upregnuti i spremni za polazak.

– Naravno, ser! Sve će biti uređeno po vašoj želji.

– Onda, laku noć i do sutra ujutro!

– Gospo, ser! – kazao je vlasnik konjušnice i naklonio se.

– Holidej, ti ludo momče! – kazala je sijajući od sreće. – U deset sati! Treba da krenemo na put još pre šest. Kakvi su to sada običaji?

– Užasni! – priznao je. – Mi sigurno pre šest sati nećemo baš mnogo odpavati. Imaćemo drugog posla!

Pripila se uz njega govoreći – Nemaš pojma koliko me usrećuješ!

Otišli su u hotel i Holidej je najmio dvokrevetnu sobu, ali su pre toga otišli u trpezariju. Bilo je srnetine i meksičkog crnog vina. Kada su se vratili u sobu Dok joj je sa zadovoljstvom prepuštao inicijativu. Bila je to duga vrela, uglavnom, probdevena noć. Šeli Benks već godinama nije imala muškarca. Sve joj je ovo bilo slatko rasterećenje. Bilo je zaista blizu šest kada su oboje zadovoljeni i zagrljeni utonuli u san.

III

Šeli jeknu uplašeno i time probudi Doka. Pružio je ruke prema njoj, no mesto uz njega je bilo prazno. Stajala je kraj prozora i gledala na ulicu.

– Holidej, pogledaj samo, molim te! – povikala je potresena. – Lenglijevi ljudi.

Holidej se okrenu na stranu, spusti noge s kreveta, podupre se i tela još otežalog od sna priđe Šeli.

– Kopilan sa celom svojom bulumenom! – nasmejao se stisnutih usana i uhvatio za glavu.

– Ne! Samo ih je dvojica. Pogledaj tamo preko ispred pekare!

Dok nije mogao da poveruje svojim očima. Neposredno ispred pekare stajala su dvojica, jedva se držeći na nogama. Svakog trenutka je pretila opasnost da će pasti koliko su bili pripiti.

Jedan od njih bio je Brajant, a drugog nije poznavao.

Zar nije ostavio Brajanta polumrtvog na drumu? Taj kućkin sin! Njega je verovatno bilo nemoguće dokrajčiti. Tako je bar izgledalo.

Lepa udovica se priljubila uplašeno uz Doka. Bila je potpuno naga, kao i on, uostalom.

– Oni traže nas! Bože moj, šta ako nas nađu?

Dok je poljubi u čelo, pogleda upravljenog na dvojicu s druge strane ulice.

– Nemoj brinuti. Kola sigurno neće naći. Ona su bezbedna tamo u konjušnici. Na sigurnom su. A mi se nećemo pojavljivati, zar ne?

Pogledao je Šeli, privio uz sebe i nežno milovao po leđima. To je njenoj nežnoj koži izgleda veoma prijalo.

Na oči kao da joj se navukla koprena, toliko joj je pogled bio zamagljen. Dok se okrenuo leđima prema zidu, naslonio na njega i podigao je na sebe. Nešto kasnije odneo ju je u postelju. Pritom je bacio pogled kroz prozor.

Brajant, taj žilavi kopilan je sa svojim pratiocem još uvek stajao ispred pekare. Bili su tamo i sat kasnije kada su oboje potpuno odeveni prišli prozoru. Šeli je stajala uz njega dok joj je on zakopčavao haljinu na leđima. I Šeli je bacala pogled kroz prozor.

– Oni čekaju na nas, Holidej! Sa mesta na kojem se nalaze imaju odličan pregled, vide raskrslu. Vidiš li, ne sklanjaju pogled sa nje!

– Ostani ovde u sobi! – kazao je kratko i uzeo „parkericu”. Uputio se prema vratima.

– Holidej! – vrisnula je Šeli i ukopala ga u mestu. Prišla mu je, pogledala ga pravo u oči i odmahнула glavom. – Ne! Ti ostani ovde. Ja ću otići do Brajanta dole i reći mu gde se nalaze kola i naravno da ih prepuštam Lengliju. Može da ih uzme!

– Samo bez panike, mis! – upozorio je i uhvatio za bradu.

– Šta ako te ubiju? – usne su joj zadrhtale, a oči se napunile suzama. – Srećna sam što sam te našla. Neću da se sada odmah na taj način, a naročito iz tih razloga opet izgubim. Ovo transportno preduzeće me je već jednom u životu stajalo voljenog čoveka, moga muža. To mora biti dovoljno! Godinama nisam pogledala drugog muškarca! O, Holidej!

Zagnjurila je glavu u njegove grudi i plakala.

– Ne plači – kazao je nežno, milujući joj kosu.

– Ne mogu ništa protiv toga! – nastavila je jecajući.

– Sada se smiri malo, molim te.

– Lengli i njegovi ljudi su tako opasni!

– To uopšte nije razlog za suze. Pa i ja sam opasan! Nećemo valjda pokleknuti sada i ovde i prepustiti tim razbojnicima bojno polje. Nisu nas se dočepali, a i neće! Videćeš; mi ćemo uspeti da se probijemo s tim prokletim kolima. Posle toga ćemo se odvesti u Fort Vort nazad. Tamo ću tu malu, od-

vratnu bačvu masti dočepati za gušu! Izvešću ga pred sud i prinuditi da ti nadoknadi svu štetu, do poslednjeg dolara. Kakvog dolara, do poslednjeg centa! Ali se ti moraš malo sabrati!

Pogledala ga je i hrabro klimnula glavom. Uzeo joj je maramicu, obrisao suze, poljubio njeno lepo lice i otišao. Sa praga joj je preko ramena doviknuo – Ne mrdaj iz sobe!

Našao se u hodniku. Grudi su mu bile sasvim mokre. Šeli Benks je izgleda začeta blizu vode! Zaista još nikada nije doživeo da nekoj ženi svaki put kad dođe do ekstaze grunu suze.

Sišao je niz stepenice i prišao prozoru koji se u velikom hotelskom predvorju nalazio tik uz ulazna vrata. Jedan pogled je bio dovoljan. Oni su još uvek stajali uporno ispred pekare. Obojica su sve vreme gledali prema raskrsnici.

Dok izađe iz hotela, pređe na drugu stranu ulice i da ga lupeži nisu ni primetili, prišao im s leđa.

Držao je „parkericu” na gotovs. Nije izustio ni reč, samo je Brajantu pritisnuo cevi na krsta. Ovaj se uplašeno trgnu i okrenu glavu. I drugi lupež je učinio isto. Iznenadeno je gledao Doka.

– Gde je Lengli? – pitao je Holidej.

Brajant proguta pljuvačku. Sve vreme je očekivao teretna kola i nadao se da će sigurno naići. U međuvremenu su se čak obojica, čekajući, otreznili. Sada je pak vozač tih kola stajao iza njega i držao mu cev one proklete sačmarice naslonjene na leđa.

To ubitačno oružje nije promaklo ni Brajantovom pratiocu. Iz tog razloga nije ni mrdnuo niti rekao bilo šta.

Prolaznici su išli mimo njih ne obraćajući pažnju. Kao da ništa nisu primetili.

– Lengli je u Dentonu – kazao je posle nekog vremena Brajant žustro.

Holidej mu je oduzeo revolver i gurnuo ga sebi za pojas. Premestio je „parkericu” u drugu ruku i razoružao i drugog razbojnika.

– Ko si ti? – pitao ga je. – Ja sam Edvin Mejvis!

– Baš lepo, Edvine. Hajde sa mnom. – Holidej pritom pokaza palcem na otvorenu kapiju dvorišta pekare. Dva razbojnika razmeniše poglede, ali ipak poslušашe. Holidej je išao tik iza njih držeći ruku na obaraču. „Parkerica” je, nema šta, dobro zaplašila ovu dvojicu.

Ušli su u dvorište. Holidej ih je usmerio prema ambaru koji je pekaru, umesto prvobitne namene sada služio kao ostava.

– Vas dvojica ćete neizostavno odjahati u Denton kod Lenglija. Poručite mu da mi se sklanja s puta inače ću mu pokazati. Već je trebalo da ga ranije upozoriš na to, Brajante. Zar mu to nisi poručio ili je možda on veoma uporan? Zar zaista treba da ga raspalim po toj tvrdoj glavi?

Dok nije čekao odgovor, nego ih je s dva žestoka udarca bacio na tle. Zbog toga ni jedan i da je hteo nije mogao ni da gukne. Pali su kao pokošeni i ostali da leže nepomično.

Holidej se okrenuo. Niko nije video kada je ušao na pekarevo imanje, u njegovo dvorište. Smirio se kada je ustanovio da se onesvešćeni tipovi ne mogu videti spolja. Iskrao se kao lopov noću i ušao u hotel. Došao je po Šeli.

Deset je već uveliko bilo prevalilo kada su ušli u konjušnicu. U kola su već bila upregnuta četiri konja, pa su mogli krenuti odmah. Dok je platio i zahvalio vlasniku i onda poterao konje dvorištem prema ulici. U laganoj vožnji napustili su Krum i skrenuli prema drumu koji je vodio u Denton, u pravcu juga. Holideju je bilo jasno da Lengli nije bio upućen na prepad na Šelinu kočiju tokom puta kao na jedinu mogućnost. Naprotiv. Mogao je uništiti Šeli i Doka i na drugi način. Prosto mogao je da se pritaji u zasedi ispred pilane sa svojim razbojnicima i sačeka ih. Ako bude od Brajanta saznao da su se uputili preko Kruma dalje prema pilani, to će bez svake sumnje i učiniti. Ima dovoljno plaćenika da njima pokrije i veoma prostranu oblast. Teška kočija je u svakom slučaju bila vezana za drumove i puteve.

Prevalili su već trideset milja, a da čitavim putem nisu naišli ni na konjanike ni na kočije. Kada je sunce zašlo, Holidej je skrenuo kočiju s druma prema grupi drveća kraj puta. Tu je trebalo da prenoće. Namirio je konje, a Šeli se pobrinula za hranu. Kada su večerali uvukli su se u vreću ispod kočije.

I sledećeg dana su konji prevalili trideset milja. Kratko pred sumrak naišli

su na ogranak puta koji je vodio u pravcu istoka. Skrenuo je tim ogrankom puta. U daljini su mogli videti svetlosti Dentona. Oni su pak, išli prema planinama i zašli u veoma šumovit predeo. Kada se mrak sasvim spustio, Holidej je pronašao usek između stabala kroz koji su kola mogla da prođu i oprezno i polako proveo tuda teško natovarenu zapregu. Uskoro su kola bila zaklonjena gustišem i stablima tako da ih niko nije mogao videti.

– Uzeću posle jednog konja i pogledati da li mogu da nađem Lenglija i njegovo zločinačko društvo – kazao je Holidej sedajući pored Šeli uz vatru.

Udovica se uplašeno trgnu i pogleda ga puna straha.

– Hoćeš da me ostaviš ovde samu? – već i sama ta pomisao ju je užasavala.

– Ovde si sasvim sigurna!

– Ne! – vikala je odmahujući glavom.

– Ne možeš mi to učiniti.

– Na kola!...

– Ne! – prekinula ga je žustro u pola reči. Bila je već opet na ivici suza. – Ne ovde! Ja ću presvisnuti od straha!

Podigao je ruke uvis.

– Ubedila si me! Jahaćemo zajedno. Sâm u svakom slučaju ne bih uspeo da nađem pilanu.

– Vidiš! – smešila se ponovo.

– Na kolima je jedno sedlo. Uzmi me u krilo da bih tako bila bliže tebi. Može li? – upitala ga je molećivo.

– Pa ako imamo samo jedno sedlo...

Sat kasnije napustili su konačište na jednom konju. Noć je bila potpuno

tamna. Holidej se orijentisao prema zvezdama.

Još dok su putovali kočijom, napustili su drum prema Dentonu. Ostao je na levoj strani. Grabili su, u stvari, prema Timperu čije su se tamne siluete nazirale na vidiku. Timper se nalazio na jugu, a dalje desno su se nalazile planine Igl. Nisu više mogli biti udaljeni od pilane. Još uvek su bili na stazi koju su sve vreme sledili.

Dok zaustavi konja kada je osetio miris vatre.

– Vidiš li nešto? – prošaputala je Šeli uplašeno.

– Ne! Samo osećam miris dima. Negde blizu gori vatra.

Srce mlade udovice kucalo je da iskoči iz grudi. Dok je sačekao da sa istoka blagi povetarac duva prema njima.

IV

Ispostavilo se da je logorska vatra od koje je dopirao miris dima bila udaljena čitavu milju. Najzad su je Šeli i Dok ugledali. Vatra je delovala kao niska zvezda u tamnoj noći.

Glasovi ljudi su se čuli još ranije. Bilo ih je mnogo. Možda su se zbog toga i ponašali tako nesputano. Uostalom, čega bi se u ovom kraju mogli da plaše Lengli i njegovi ljudi? Crvenokožaca odavno više nije bilo. Ne u ovom kraju.

Holidej je bio uveren da je Lengli postavio čitav lanac stražara da teretna kola „Silsa” ne bi promakla tajno tokom noći i uspela da stignu na cilj.

Galama oko vatre ukazivala je na to da su straže prilično udaljene i da je on mogao sa Šeli da prođe na konju, a da ne primeti ništa.

Pomogao je udovici da siđe, a onda i sam kliznuo sa konja. Nalazili su se ispod drveća raskošnih krošnji. Vezao je konja za jednu granu i izvukao sačmaricu ispod sedla.

– Sačekaj ovde – došapnuo je Šeli, pomilovao je po leđima i na trenutak privukao sebi. – Ja ću se pokazati čim im se budem približio dovoljno. Ako se neko od tih lupeža približi tebi sagni se i i pritaji iza jednog drveta i ne mrđaj. Čak i u slučaju da otkrije konja i bude hteo da ga uzme!

– Dobro! Ali pazi na sebe, Holidej, za ime neba!

Krenuo je držeći „parkericu” u ruci. Već posle nekoliko koraka nije više mogao da vidi ni Šeli ni konja. Samo je još nekoliko trenutaka mogao da razabere obrise drveća.

Vatra nije slabila. S vremena na vreme je put neba suknuo i po neki veliki plamen. Ljudi oko vatre nisu više bili tako glasni kao ranije. Logorovali su ispod drveća. To se moglo uočiti jasno zahvaljujući vatri.

Nije se kretao neko vreme. Sačekao je da se vatra dobro razgori kako bi mogao da raspozna dvanaestoricu momaka. Neki od njih su upravo legli na počinak. Konji su bili povezani u dva reda za čvrsto uže zategnuto između dva stabla. Holidej je ostao da stoji mirno, pritajen u senci jednog ogromnog stabla tražeći pogledom u

mraku postavljene stražare. Svi konji su bili vezani, ali ih niko nije čuvao. Lengli je sedeo sa svojim ljudima uz vatru i pušio debelu cigaru. Kada je on govorio, svi bi se utišali. Svi su napregnuto slušali. Kada bi se on nasmejao, smejali su se svi uglas. Bila im je to neka vrsta dužnosti, što Holideju nije promaklo.

Bilo je oko deset sati kada je osam ljudi ustalo, stavilo sedla na ramena i uputilo se prema konjima.

Smena straže, šta bi drugo moglo da bude!

Osedlali su konje, popeli se u sedla i krenuli. Kraj vatre su sedela četiri čoveka i sa njima Lengli. Holidej nije računao one koji su spavali kada je krenuo u akciju. Izašao je iz senke velikog drveća i uputio se pravo prema Lengliju, koji mu je bio okrenut leđima. Ljudi koji su sedeli s druge strane vatre – u tom trenutku ne naročito jake, pogledali su ga, ali su smatrali da je jedan od njihovih. Bili su u zabludi sve dok nije prišao sasvim blizu malom debelom gazdi i spustio mu cev „parkerice” na rame.

No bilo je kasno i ljudi su se ukipili. Lengli je sasvim lagano okrenuo glavu, pogledao preteći široke cevi skraćene sačmarice, a tek onda podigao oči prema Holideju.

– Vi! – kazao je samo.

– Zar ste očekivali nekog drugog?

– Vi sebi dozvoljavate vraški mnogo! Neopravdano ste smeli, Holideje – kazao je jedan od prisutnih ljudi žustro. –

Kao da vam nije baš jasno s kim ovde imate posla.

– Budi miran, Džub! – preseče ga Lengli i povuče dim iz cigare. Činio je to mirno kao da mu ni Holidej, ni ta prokleta sačmarica ne mogu ništa. Nije delovao uzbuđeno. – Šta sada smerate?

Dok mu uze cigaru iz ruke i baci je u vatru.

– Ustanite Lengli, pođite sa mnom! Debeli lupež je ostao da sedi.

– To bi bila otmica!

– Vi ne znate šta činite! – siktao je Džub.

– Džub! – ponovo se oglasi Lengli.

Dok dohvati vlasnika kompanije za rever njegovog skupog kaputa i podiže na noge.

– Povešću ga sa sobom! – obraćao se Holidej plaćenicima. – Nemojte me slediti jer bi tako, pre svega, njegov život doveli u opasnost – Lengli je nosio revolver u opasaču. Dok mu izvuče oružje iz futrole i odbaci ga. – Nestanite iz ovog kraja. Sutra ujutro rano putujem kolima „Sils” kompanije dalje do pila-ne. On će sedeti uz mene na kolima. Ako bih ugledao čak i jedan od vaših šešira, ubiću ga odmah! Bez obzira na to šta će posle biti sa mnom.

– Ne možete nas ubediti da vam vaš život ne znači ništa, Holidej – oglasio se ponovo nestrpljivi Džub, momak tridesetih godina, visok i širokih pleća. Narav mu je bila preka i zla.

– Računam na to da je vama stalo do Lenglijevog života.

– To je otmica – javio se drugi momak. – U izvesnom smislu nasilje i otmica. U to ćemo se zakleti pred svakim sudom. A vas će to stajati glave. Nemojte tada reći da vas nismo upozorili!

– O kojem sudu vi to govorite? – Dok se smejaao gorko. – O onom gde je baš on i sudija i šerif?

Čovek je ućutao i zagledao se bezizražajno u vatru.

– Nemojte gajiti lažne nade! Takvog suda sigurno više neće biti! Nikada više!

Holidej je pošao unazad, dokopao Lenglija za mišicu i prebacio ga preko sedla.

– Ovo ćete užasno zažaliti! – vikao je Džub gnevno.

– Nemojte mi pretiti! – kazao je Holidej, zastao je držeći Lenglija i uperio pušku u pravcu vatre.

Odgovora nije bilo. Svi su ćutali.

– Morali biste da utičete na svoje ljude, Lengli, da budu razumni i ponašaju se uzdržano. Ja njima sigurno neću dozvoliti da mi izbace karte iz ruke. Što se pak vas tiče, može da vas staje života!

– Budite razumni ljudi! – kazao je Lengli hrapavim glasom, gušeći se od uzdržanog gneva. – Vidite i sami da sam u njegovim rukama.

– Nestanite odavde! – upozorio ih je Dok. – Odjašite u Fort Vort. Vratite se tamo. Ne pojavljujte mi se na oči inače će Lengli odleteti u pakao da vama pripremi smeštaj!

I dalje je išao unazad vukući Lenglija za sobom. Njegovi ljudi su sedeli kao

okamenjeni. Niko se nije pomerio. Jedino što su činili bilo je da gledaju za njima dvojicom.

Tek kada je stigao do visokog drveća Dok se okrenuo i potrčao vukući Lenglija. Hteo je što pre da nestane iz vidnog polja osvetljenog vatrom. Svog zarobljenika ni za trenutak nije ispuštao iz ruku.

Logorska vatra se sada videla samo kao crvena tačka u tamnoj noći, kada se Lengli istrgnuo i potrčao. Holidej je grabio za njim, ali ga više nije stigao. Očigledno je Lengli naglo skrenuo i tako nestao u noći. Dok je jedino još mogao da se orijentiše po zvuku. Kada mu se učinilo da je otkrio gde se debeli lupež nalazi, bacio je u tom pravcu „parkericu” kao buzdovan.

Lengli je vrištao kao pomahnitao. Verovatno je time hteo da privuče pažnju svojih ljudi koji su se sada nalazili na udaljenosti od pola milje.

Dok je imao sreće, jer je „parkerica” svom žestinom pogodila Lenglija. Čuo je kako pada na tle i kako su vriska i galama umukle u trenu.

Uzeo je revolver u ruke i krenuo u pravcu u kojem je nešto ranije bacio pušku. Precizno je odredio pravac, tako da je debelog lupeža čak nagazio u mraku. Sagnuo se da nađe „parkericu” a onda je stavio u futrolu. Onesvešćenog debeljka je povukao za sobom, pa na kratko zastao napregnuto osluškujući u pravcu logora. Samo đavo može znati da li su plaćenici čuli povike i galamu. Tek, iz tog pravca se nije čulo ništa.

Morao je da nosi debelog lupeža, jer je bio bez svesti. Holidej se pod tim teretom znojio. Pitao se gde su Šeli i konj.

– To sam ja – kazao je tiho kada je ocenio da se nalazi blizu njenog skrovišta. Zastao je. Nije video ništa, niti čuo. Da nije možda neko do stražara otkrio konja i napao Šeli? Moglo se i to dogoditi. Počela je da ga hvata panika.

– Holidej – čuo je Šelin tanak glas. Okrenuo se udesno i krenuo u tom pravcu. Kada je prešao šest koraka primetio je konja. Uto mu je Šeli pošla u susret. Stala je pred njega pitajući uplašeno, glasom koji je drtao od straha – Koga to imaš? Da li je to... Lengli?

Holidej pusti debeljka da klizne u travu.

– Da, uhvatio sam Lenglija! – govorio je isprekidano teško hvatajući vazduh. – To nam nije polovina zakupnine, nego cela. Hoću reći, s njim kao zarobljenikom smo se probili do cilja!

Stao je u raskorak iznad debelog vlasnika kompanije i počeo da ga šamara.

– Hej, debeli! Lengli, osvesti se! Dovoljno dugo sam te nosio.

Lengli je brzo došao k sebi. Uspravio se u sedeći položaj.

– Gde... Džub? Džub, jesi li to ti? Šta se dogodilo? Šta je... – ućutao je u pola rečenice, jer mu se pamćenje vratilo.

– Holidej! – procedio je posle nekog vremena.

– Ako ponovo pokušate da pobe-
gnete, ubiću vas! – zapretio je Dok.
Pritom je dokopao debeljka za grudi
i osovio ga na noge. Lengli se zano-
sio, ali se ipak održao na nogama. U
međuvremenu mu je Dok našao šešir i
stavio na glavu.

– Uzmi konja, Šeli, i jaši za nama –
kazao je Dok. – Nas dvojica ćemo pe-
šice.

Odmah je krenuo vodeći debelog
Lenglija za ruku. Šeli je povela konja
za uzde i pošla za njima. Nije htela da
jaše, vodila je konja. Trudila se da ih
sve vreme prati na malom rastojanju.

Hodali su satima pre nego što su sti-
gli do kola. Na istoku se rađao novi
dan. Holidej posla Lenglija da sedne
na kola, a zatim mu veza ruke na le-
đima. Da ne bi pao s kola vezao ga je
dodatno i za sedišta.

Šeli je bila premorena. Zbog toga Ho-
lidej raširi svoj džak za spavanje. Legla
je i on je pokrio ćebetom. Za nekoliko
trenutaka utonula je u dubok san.

Dok Holidej je uzeo „vinčesterku”
i napregnuto osluškivao. Obilazio je
kola s vremena na vreme. Dan je osva-
jao, a noć bežala na zapad. Kroz sivilo
praskozorja nazirali su se sve jasnije
obrisi kola, konja, drveća i žbunja.
Kao da su izranjali iz crnila noći.

Lengli nije spavao. Bio je umoran, ali
nije mogao da zaspi. Čekao je da nje-
govi ljudi dođu i oslobode ga. I on se
osvrtao stalno. No njegovi ljudi su ga
razočarali i izneverili. Međutim, kako
bi i mogli da ga oslobode, a da ne rizi-
kuju da ih Dok Holidej ubije?

Kada su posle izlaska sunca krenu-
li na put, Lengli je sedeo sa Dokove
desne strane na kočijaškom sedištu,
a Šeli sa leve. Holidej se smestio iz-
među njih. Upravljaio je levom rukom
kolima. Držao je uzde u njoj, dok je
desnom rukom usmerio cev „sačma-
rice” u Lenglijev bok. Sledili su istu
stazu sve vreme i tako stigli do istoč-
nog obronka planine Devis koji su pod
sunčevom svetlošću izgledali smeđi.
Nije bilo rastinja na toj strani, pa je i
neznatan dašak vetra mogao da usko-
vitla lepljivu, smeđu prašinu.

Kada su se iz daljine čuli rešeta teš-
ke pilane i jecanje i škripa mašina sa
njenim mnogobrojnim čekićima, Holi-
dej zaustavi zapregu, odloži uzde i sač-
maricu i oslobodi Lenglija veza.

– Puštam vas da odete, Lengli! Ali
pod sledećim uslovima: odjašite u Fort
Vort nazad i usput izračunajte koju
ste sve štetu naneli kompaniji „Sils”.
Koji ste vi kopilan, to znamo nas troje,
Šeli bolje od mene. Dakle, ne natežimo
se dugo jedan s drugim. Jedno vam u
svakom slučaju garantujem, a to je da,
ako mislite da umesto plaćanja štete
opet sprovodite svoje prljave rabote,
doživete neverovatno iznenađenje s
moje strane. Tada ću, naime, pribaviti
potrebne dokaze da vas sudija može
lako poslati na vešala. Nemojte uobra-
žavati da mi možete umaći. Ni slučaj-
no! Uhvatiću vas, a onda teško vama!

– Jeste li gotovi? Mogu li da idem?

Dok zgrabi sačmaricu i stavi cevi pod
nos Lengliju.

– Već vidim da vi i ne pomišljate da se ponašate razumno, pa se, eto, sve više ispostavlja da bi bilo najbolje da sada povučem obarač. Dakle, opominjem vas poslednji put!

Lengli je uskratio odgovor, sišao je s kola i krenuo bez reči. On je bio u pravom smislu te reči razbojnik, kojem je mesto na vešalima. Uostalom, to je i sâm on znao. Osim toga, međutim, znao je da je sve veoma dobro organizovao i pripremio. Drugim rečima, do sada se nijedno od njegovih nedela nije moglo dokazati. Zbog toga se i sada oslanjao na to da Holidej ništa ne može dokazati.

Lengli je krenuo svojim putem. Prosto, poklonjena mu je sloboda. Šeli i Holidej su neko vreme gledali za njim a onda poterali konje. I u toku puta mogli su da prate pogledom malog, debelog lupeža sve dok nije zamakao u šumu. Uskoro će naići na svoje ljude. Iako se nigde nisu mogli videti, Dok je bio uveren da su stalno bili u blizini.

– Trebalo je da ga ubiješ – tvrdila je Šeli ispunjena zlom slutnjom, a Dok joj nije zamerao. Čak je mislio da je udovica u pravu. Na sve što je nesrećna žena preživela od tog tipa, drugo nije ni mogla kazati.

Kao i svi razbojnici i zločinci, i Lengli je počinio grešku. Naravno, on je bio uveren u suprotno. Jednoga dana bi i sâm pao kao žrtva prevare i nasilja od nekog ko bi bio jači, moćniji, bogatiji i naročito pokvareniji. Što se pak Doka tiče, on je bio nepokolebljiv u odluci

da tog lupeža jednog dana izvede pred sud.

– On neće biti ničim zaokupljen osim mislju da te ubije, Holidej – govorila je Šeli zabrinutog izraza lica. – Čim naiđe na svoje ljude, počće lov na tebe! Uveravam te da je tako. Trebalo je da ga ubiješ, a ne da ga pustiš da ode. Na to čak imaš pravo jer ti je ugrozio život.

Holidej joj se osmehnuo i potapšao je po rukama koje je nervozno grčila u krilu. Iza šume su se videla dva stuba dima. Pilana! Galama je bivala sve jača kako su se približavali udoljici u kojoj se pilana nalazila. Buka je čak postajala zaglušujuća. Konji su se uznemirili od te silne lupe, treskanja i zviždanja. Iza pilane su velika stabla gurana u mašinu, a na drugoj izlazile daske i stubovi.

V

Holidej je zaustavio konje u sred te buke i sišao s kola. Neki starac u dugačkom kućnom haljetku i sa kapicom na glavi, pošao je prema njemu. Izašao je iz jedne od okolnih brvnara.

– Da li nam donosite pošiljku? – pitao je još iz daleka.

– Da! Donosimo vam delove za parnu testeru!

Starac zastade i mahnu rukom.

– Dodite ovamo, vozite za mnom!

Holidej se ponovo pope na kola i krenu za starim. Vodio ih je do jedne velike šupe. Na dozivanje starog čoveka pojavilo se odmah preko deset ljudi

koji su se dali na posao da istovare kočiju. Za to vreme je Šeli završila svoj deo posla, potpisani su još papiri o blagovremenom i tačnom dopremanju robe.

Sat kasnije su kola bila prazna. Dok nije gubio vreme, već je namirio konje. Zbog toga se nisu zadržavali tu više nego što je bilo potrebno nego su se smestili na kola i krenuli natrag. Šeli je obuzeo nemir. Bila je veoma nespokojna. Bila je ubeđena da se Lengli sa svojim ljudima nije vratio u Fort Vort kao što mu je to Dok savetovao, nego da negde kraj drumu čeka u zasedi.

Uostalom i Dok je, iako ne govoreći ništa, računao s time.

Šeli mu odjednom spusti ruku na mišicu.

– Znaš li gde se nalazi Fort Devis?

– Znam! Šta hoćeš tamo?

– Između Dentona i Grensvila je Lengli organizovao napad na kolonu od četiri moje kočije. Ni jedan od mojih ljudi nije izvukao živu glavu. Bio je to prvi i najveći, udarac koji mi je taj razbojnik zadao. Polovina kočijaša i konjušara je tada napustilo „Sils”. Nisu čak ni dali ostavku. Većina ih je prosto pobegla. Taj podmukli napad je izazvao pravu paniku među mojim ljudima. U Fort Devisu žive dvojica lovaca na pume. Oni su dan uoči napada primetili veći broj jahača koji su u šumarku kraj puta logorovali. Navodno su poznavali neke od tih ljudi koji su odmah po prepadu nestali iz tog kraja. Mora da se radilo o Lenglijevim ljudima, čekali su moja kola. Zbog tih lovaca na pume

sam već dva puta bila u Fort Devisu. No stalno su bili ili na nekom udaljenom ranču ili u lovu na pume. Možda ćemo ovog puta imati sreće. Advokat u Grensvilu mi je savetovao da ako imam svedoke odmah podnesem tužbu protiv Lenglija.

Dok okrenu kočiju u drugom pravcu, jer je Lejton ležao na severozapadu.

– Da smo nastavili put u istom smeru verovatno bismo uleteli u Lenglijevu zasedu – kazala je Šeli. – Već to je dovoljan razlog da krenemo u drugom smeru.

Holidej nije trošio reči, nego je usmerio konje i krenuo nazad, da bi iza pila ne izbili na drum poštanske kočije. Tu je Dok naterao konje da jure. Nije bilo opasnosti, kola su bila prazna i laka. Životinje su grabile podignutih glava i s vremena na vreme bi neka od njih pobedonosno zarzala. Bilo je to pravo zadovoljstvo, jer se više nisu morale naprezati vukući ogroman teret. Te noći su Šeli i Dok spavali u kočiji, a ne ispod nje. Bilo je dovoljno mesta pod arnjevima.

Sledećeg dana su odmah po zalasku sunca stigli u Fort Devis. Staro utvrđenje stajalo je izgubljeno i napušteno na jednom vetrovitom brežuljku sa kojega se niz padinu do doline prostirao i širio grad. Od stare trgovačke postaje prostirao se grad. Rastao je nezadrživo i dalje što se jasno videlo po novosagrađenim kućama i onima koje su se nalazile u gradnji. Dolina u kojoj se nalazio grad bila je okružena na severu i na jugu visokim planinama.

Dok je obezbedio smeštaj u hotelu. Pošto je sa Šeli večerao u hotelu, krenuo je sâm u grad da obiđe barove i lokale i raspita se za lovce na pume.

Imao je više sreće nego Šeli prethodna dva puta. Nisu bili ni u lovu, niti na nekom ranču, nego su sedeli ovde u gradu u „Badijevom salunu” i igrali poker. Sve je to Holidej saznao u prvom salunu u koji je ušao. Kelner je bio predusretljiv naročito kada ga je Dok častio viskijem.

Bilo je još rano več. Za barom u „Badijevom salunu” sedeo je jedan usamljeni pijanac. Za stolovima nije bilo igrača. Istina, u uglu za okruglim stolom prekrivenim zelenom čojom, sedela su dva starija čoveka i s dosadom koju nisu prikrivali igrali su karte. Dok je upitao sme li da sedne. To mu je milostivo dozvoljeno pa se spustio na jedinu još slobodnu stolicu. U stvari, starci su se radovali pridošlici. Okončali su svoju partiju, a onda se obratili Doku – Da li ste raspoloženi za partiju pokera, mister?

Holidej je prihvatio poziv za igru i naručio flašu viskija. Podeljene su karte. Starci nisu igrali baš časno. Naravno, on se pretvarao da ne primećuje i pustio ih da dobiju i to nekoliko puta za redom. Starci su se radovali kao džeparoši što su naleteli na ovog navodnog žutokljunca.

Kada su prvi gosti počeli da pristižu Holidej je prešao na stvar. Da, oni jesu lovci na pume i potvrdili su da su baš oni isti koji su sve videli. Zapravo, videli su dan pre prepada na kola „Silsa”

u šumarku blizu druma grupu ulogorenih jahača. Čak su se čudili da ih toliko dugo niko o tome nije pitao.

Ljudi koje su poznavali, a nalazili su se među jahačima bili Erl Brajant i Džub Bruk. Bilo je to sasvim jednostavno saznati. Holidej ih je pustio da dobiju još dve runde, a onda ih pitao da li su spremni da daju izjavu pred šerifom.

Obojica su se trgla i međusobno pogledala, a onda su obavestili Holideja – Bili smo mi već odavno kod šerifa, mister. Sreli smo ga nekoliko dana posle prepada sasvim slučajno na drumu i ispričali mu šta smo videli. On nas je saslušao, ali ne znam da li je bio zainteresovan. Šta ti misliš, Džoša?

– Ništa – odgovorio je Džoša deleći karte koje je upravo vešto izmešao.

Dok je dao znak da odlazi, a novoprispeli gosti su prišli stolu za kocku. Bili su to ljudi koji su dobro poznavali dvojicu staraca. Lovci su ih srdačno pozdravili. Kockar je platio račun za šankom, a lovci na pume su ga već zaboravili. Dok je napustio „Badijev salun” i krenuo u šerifsku kancelariju. Čuvar zakona je bio srednjih godina. Strpljivo je saslušao Dokovu priču.

– Naravno, vi i gospođa Benks možete ovde podići optužbu protiv mister Lenglija – objašnjavao je zvezdonosac s dosadom. No, vi ga ne smete klevetati, jer onda ćete vi i gospođa Benks zapasti u nevolje. Mnogo se priča i šire se mnoge glasine. Ja, međutim, nisam još čuo da je bilo ko izneo dokaze za zločinačko delo koje je mister Lengli

počinio. Jesam li se iskazao dovoljno jasno i razumljivo?

– Ja ću vam dovesti ovamo Erla Brajanta i Džuba Bruka.

– To, međutim, neće biti dovoljno mister... Kako ono rekoste da vam je ime?

– Džon Holidej!

– Mister Holidej, oni tada moraju ovde nešto da kažu, da priznaju – pri tom je šerif dobio prstima o svoj sto.

– Kada budu ovde, govoriće sigurno!

– A ja ću ih veoma pažljivo slušati!

Čovek markantnog bledog lica je ustao i podigao ruku u znak pozdrava. Očigledno šerif ga je smatrao zanese-njakom ili osobom koja izmišlja. No, kakvog to značaja može da ima?

– Hvala vam, šerife. Veoma ste mi pomogli.

Dok je pošao prema vratima.

– Želim vam mnogo uspeha – doviknuo je čuvar zakona. – No, pripazite dobro na sebe. Erl Brajant i Džub Bruk su dvojica, a vi ste sami.

– Vodiću računa o tome – uveravao je šerifa i izašao na ulicu.

Mrak je već potpuno osvojio i ulični fenjeri su goreli. Iza bezbroj prozora videlo se svetlo. Mnogi ljudi su još išli ulicama, a u radnjama je bilo puno kupaca.

Dok se vratio u hotel. Šeli je bila u svojoj sobi. Gledala ga je s mukom prikrivajući razočaranje.

– Jesu li ti lovci negde napolju na ranču ili su u poteri za pumama? – po njenoj oceni on se vratio prilično brzo,

pa je bilo teško poverovati da je nešto uspeo da obavi.

Bacio je svoj kaput na sto, a za njom i šešir.

– Ovde više nema puma, draga moja.

Šeli je sedela za stolom i prelistavala neki stare novine. Spustila je novine na sto i naglo ustala. – Zar si saznao nešto o njima? – upitala je radosno i uzbuđeno u isto vreme.

– Erl Brajant i Džub Brok su momci iz Lenglijeve grupe plaćenika koje oni poznaju i koje su videli tamo u šumar-ku dan pre napada na tvoja kola. Vide-li su se i sa šerifom nekoliko dana kasnije i svemu ispričali. I ja sam posetio šerifa. Traži da mu dovedem Brajanta i Džuba. Ako oni priznaju, mogu ovde da podnesem tužbu protiv Lenglija!

– Ako je tako, onda je onaj advokat u Grensvilu prava budala. Zbog čega me nije uputio na to da razgovaram sa šefirom? Za njegov savet sam mu dala mnogo novca. Vratimo se sutra nazad.

Dok je prišao i uhvatio je za ruke.

– Ne! – insistirao je odlučno. – Nemoj govoriti da treba da ostanem ovde. Neću tu ostajati. Prodaćemo kola i konje i krenuti poštanskom kočijom. Na poštansku kočiju Lengli i njegovi ljudi ne obraćaju pažnju. Traže velika teretna kola sa oznakama tvoje firme. Četvoropreg! Dakle, možemo stići u Fort Vort pre tog kopilana i njegove bande ubica.

– Ako nas ne dograbe oboje, nego samo jednog, time mogu onog drugog da obore na kolena.

– Ja, kako ti je poznato, umem da rukujem i puškom i revolverom.

Dok je ipak popustio.

– Pođi onda i ti! U gradu je gužva još uvek. Pogledaćemo kako da se što pre oslobodimo kola i konja, da ih prodamo. Onda možemo ujutro da koristimo poštansku kočiju.

Smešila se ozareno, jer je uspela da ga nagovori. Uхватила ga je ispod ruke, pa su zajedno napustili hotel.

Iza hotela je upregao konje u kola u čemu mu je Šeli svesrdno pomagala. Odvezli su se do prve konjušnice. Lupež od vlasnika odmah je procenio situaciju i bezočno se trudio da obori cenu. Šeli je na kraju popustila i zadovoljila se iznosom znatno nižim od prave vrednosti kola i četiri konja. Nadala se da će dobiti znatno više. No, novac joj u ovim okolnostima nije uopšte bio važan, nego samo i jedino to da oстане sa Dokom. Taj pokvarenjak u konjušnici je izgleda uspeo da pronikne u njene želje.

Razočaranje nije trajalo dugo, čim su se smestili u restoran i posle obeda pili dobro vino, Šeli Benks više nije mislila na kola i konje. Nazdravljali su jedno drugome. Šelini obrazi su se zažarili od strasti kada su napuštali trpezariju hotela i uputili u njenu sobu. Koliko je samo čeznula za tim!

Sakrila je lice na njegove grudi dok joj se srce snažno tuklo. Osetio je kako njeno telo protresa drhtaj koji se teško smirivao. Klonula je iscrpljena u njegovo naručje i on je odneo u postelju.

Holidej joj je ljubio čelo, oči, usne, vrat i grudi klizeći usnama gore–dole sve do vrhova prstiju na nogama. Zadivilo ga je to što se Šeli za tili čas oporavila od klonulosti i iscrpljenosti i da su je talasi čežnje i strasti ponovo osvojili.

Vreme je proticalo. Ponoć je odavno prevalila, a oni su hteli da krenu iz Fort Devisa prvom jutarnjom poštanskom kočijom.

***

Ujutro su uz velike muke i žurbu uspeali da se ukrcaju u prvu poštansku kočiju. Šeli se smestila udobno uz Doka i čim je kočija krenula, utonula je u san. Napustili su Fort Devis, grad u kome je trebalo da obezbede svedoke o zlodelima Lenglija i da podignu tužbu protiv njega. Ispalo je drugačije.

Konji su grabili u ravnomernom trku uzbrdo i nizbrdo, galopirali ravničarskim delovima puta i to neprekidno, i danju i noću.

Odmarali su se samo na stanicama za zamenu konja. Kočija je bez muke pretekla Lenglija i njegovu bandu između Dentona i gradića Sandi. Ni jedan od jahača nije primetio Šeli Benks i Doka u dnu kočije. Samo je jedan od plaćenika obratio pažnju na poštansku kočiju. Mahao je nestrpljivo rukom i psovao verovatno kao i ostali zbog prašine koju su uskovitlali okovani točkovi i konjske potkovice na osušenom tlu.

Holidej i Šeli su izašli iz kočije. Sada se u novije vreme mnogo brže putovalo kočijom. Bez obzira na to, nije bilo

uopšte prijatno prelaziti njome velika prostranstva, putovati s kraja na kraj zemlje. Sâm bi đavo znao zbog čega te zaprežne životinje ne idu hodom, makar radi predaha. No, brzina se sve više zahtevala. Ko se ukrca u poštansku kočiju, tome se nesumnjivo žuri.

Dok Holidej je pošao sa Šeli njenoj kući.

– Nemoj paliti svetlost – šapnuo joj je na uho. – Ne mora niko znati da smo stigli!

Šeli Benks je otvorila vrata, ali nije prekoračila prag. Okrenula se, zagrlila i poljubila Doka, a onda kazala nežno i zaljubljeno – Molim te, prenesi me preko praga!

On je to smatrao glupošću, ali joj je ispunio želju.

Hteo je da obavi sve pripreme neophodne za susret i sukob sa Lenglijem. No, do toga nije došlo. Ona ga je potpuno uzela pod svoje. Pošto nije bio od kamena, prepustio se, čak sa zadovoljstvom, svojoj sudbini. Kada je Šeli konačno zaspala u njegovom naručju, bilo je već praskozorje.

Pažljivo se izvukao iz njenog naručja i sišao iz postelje, obukao se, pokupio svoje stvari, bešumno otvorio vrata i izašao u još usnuli grad u rano jutro. Uputio se u hotel, a onda kroz sporedna vrata stigao do svoje sobe. Zastao je na vratima svoje sobe oklevajući. Žanet je kazala da će za vreme njegovog odsustva svake noći spavati u njegovoj sobi i čekati ga. Na svu sreću, bilo je to prazno obećanje kako je

ubrzo ustanovio: postelja je bila netaknuta!

Spakovao je svoje stvari, a kada se odlučio da napusti sobu i da dole u štali osedla svog konja, začuo je topot kopita većeg broja konja. Odmah je odložio stvari i lagano prišao prozoru. Otvorio ga i oprezno pogledao napolje.

Topot je zbog svoje žestine prodirao u sobu i kao da je ispunio prodornim dobovanjem. Ipak, potrajalo je neko vreme dok se na vidiku nisu ukazali jahači. Radilo se o Lengliju i njegovim plaćenim revolverašima, među kojima su se nalazili Erl Brajant i Džub Bruk. Holidej je upoznao jednog čoveka po imenu Džub. Teško da je Lengli u svojoj, iako brojnoj družini, imao dvojicu s tim imenom.

Izmakao se korak nazad od prozora kada je grupa upravo projahala pored hotela. Prizor baš nije bio veseo. Svi jahači su bili loše volje, mračnih izraza lica, svako utonuo u svoje, očigledno neprijatne misli. Erl Brajant je jahao neposredno iza Lenglija. Otkrio je i prekog i gnevnog momka kojeg je Lengli tamo kraj logorske vatre oslovio – Džub! Jahali su prema kući Šeli Benks. Svi su kao po komandi okrenuli glave prema dvorištu u kome su se nalazila kola. Nije bilo ničega što bi privuklo njihovu pažnju, pa su nastavili dalje.

Lengli je imao ranč blizu reke Krum koji je vodio stručnjak za uzgoj goveda. Ovde u gradu imao je robnu kuću. To je bila ujedno najveća zgrada u Fort Vortu. Trospratnica. Gotovo je natkri-

lila ceo grad. Tamo se zaustavila grupa jahača i kroz veliku kolsku kapiju zamakla u dvorište.

Do ovog trenutka Holidej nije imao nikakvu ideju kako bi onu dvojicu lupeža uhvatio i odveo u Fort Devis. Naravno silom! Do sad se nije bavio Lenglijem, a ni njegovim ljudima. Nije imao pojma gde oni uopšte žive i stanuju onda kada ne jašu za Lenglija. Sačekao je neko vreme. Ulice su počele da oživljaju. Prvi prolaznici su se mogli videti. S druge strane nailazila su jedna farmerska kola najavljujući svoj dolazak snažnim kloparanjem točkova.

Dok prebaci svoje stvari preko rame na i uputi se u štalu da osedla svog konja. Ostavio je ipak životinju u boksu i ponovo izašao na ulicu. Držeći se zaklona nastrešnica, uputio se do Lenglijeve robne kuće.

Kapija je bila otvorena. Dok je ušao unutra i zadržao se na uglu kuće. Nigde u krugu nije bilo traga ni od konja ni od ljudi. Desno se nalazila dugačka štala. Na drugoj strani prostirala se neka vrsta barake uz samu glavnu zgradu. Sve vrata do vrata. Tamo su izgleda momci imali svaki svoju sobu.

Holidej se nije usudio da ide duž zida zgrade. Na vratima su bili brojevi, ali ne i imena onih koji su boravili iza njih. Išao je od vrata do vrata, ali su sva bila zatvorena. Sve vreme se oprezno osvrtao da ga ne bi niko iznenadio.

Samo jedna vrata nisu bila zaključana. Bešumno ih je otvorio taman onoliko koliko mu je bilo potrebno da baci

pogled unutra. Bila je belo okrečena i oskudno nameštena. Jedan čovek je ležao na postelji. Bio je sigurno umoran kao pas, jer se potpuno odeven bacio na postelju i zaspao. Ko je čovek u postelji, to Holidej nije mogao otkriti jer mu je spavač bio okrenut leđima.

Bacio je još jedan pogled po prostoriji, ušao unutra i tiho zatvorio vrata, onako kako ih je i otvorio. Prišao je postelji.

Tog momka je već video, ali mu ime nije znao. Položio mu je ruku na rame, protresao ga prilično uzdržano.

– Hej, amigo! – kazao je poluglasno. – Ovde je neko kome si potreban.

Čovek se samo delimično okrenu u pravcu glasa ne otvarajući oči – Ko je ovde?

– Neko hoće da zna u kojim sobama su Erl Brajant i Džub Brok? – pitao je Dok.

Odgovor je došao kao ispaljen iz topa. No, kada je već hteo da pođe, otvorio je oči i netremice gledao u posetioca. Opipavao je rukom, tražeći revolver što je za Holideja bio znak da ga je tip prepoznao. Videlo se na njemu da je odlučio da digne uzbunu.

Naravno, Holidej je to morao sprečiti, pa je bez oklevanja zamahnuo revolverom. Revolveraš je samo klonuo unazad.

Dok se okrenuo prema vratima bacivši samo preko ramena pogled na prozor i provirio kroz odškrinuta vrata. Nadaleko nije bilo žive duše, niti se bilo šta čulo. Najverovatnije i Lengli leži negde u velikoj kući u udobnoj

postelji i odmara svoje umorno, debelo telo.

Napustio je sobu na čijim vratima se nalazio broj 19 i pošao dalje uz prebivalište Lenglijeve momčadi, slično baraki. Broj 27 se nalazio na drugom kraju. Vrata su bila zaključana. Zbog toga se morao poslužiti svojim malim nožem. Iako je ključ bio u bravi, iznutra, nije predstavljalo nikakav problem da ih otvori.

Bila je to Džubova soba, onog namr-godenog tipa koji je kraj logorske vatre gotovo pukao od besa kada je Dok na silu odveo njegovog gazdu. Znači to je bio Bruk, Džub Bruk! Onda, nema sumnje, Erl Brajant leži u sobi tri! Dok nije oklevao nego ga je raspalio i naravno, onesvestio. Povukao se iz sobe, ne zaključavajući vrata.

Brzo, pogrbljen je optrčao oko barake pa je neprimećen stigao i do sobe tri u kojoj je spavao Erl Brajant. I nje-ga je ošnesvestio, a onda konopcima i remenjem koji su bili obešeni o kuku na zidu mu vezao ruke i noge. Neprimećen isto kao što je i došao, vratio se nazad do hotela i u štali obukao dugački kaput kakav nose kočijaši, vozači poštanskih kočija i navukao svoj „kalifornija” šešir na čelo. Poveo je svog konja do najbliže konjušnice, a onda iznajmio jedna farmerska kola sa dva konja, vezao za njih pozadi svog konja i krenuo nazad ka Lenglijevoj kući. Tiho je izvukao onesvešćene i vezane ljude, ubacio ih u kola i pokrio ćebadima. Prvo je izvukao Erla Brajanta, a kasnije Džuba Bruka. Naravno, niko

nije mogao videti čime su kola natovarena. Odatle je krenuo pravo prema drumu, a onda dalje skrenuo i uterao kola prvo u dvorište kompanije „Sils”.

Šeli je još uvek bila u postelji i spavala. Naglo se uspravila kada je prišao postelji i pozvao je po imenu.

– Holidej, za ime božje! – promucala je i pokrila usta rukama. – Kuda si namumio? Hoćeš li da me napustiš?

Prva misao kockara i avanturiste bila je da sve ovo radi da bi pomogao jednoj nemoćnoj i nezaštićenoj dami. A druga, kako je ta dama vrlo, vrlo zgodna... Primetila je njegov pogled i instinktivno prekrstila ruke na grudima.

– Ustani i obuci se. Putujemo nazad u Fort Devis!

Holidej se osmehnuo zadovoljno. Šeli je u jednom skoku već bila van postelje. Pritom su njene divne grudi podrhtavale i poigravale. Bilo mu je teško da ne gleda u tom pravcu. Prišao joj je i pomogao da se obuče, razmišljajući da bi joj mnogo radije skidao odeću nego pomogao joj da se obuče.

– Zar nisi hteo da se dokopaš Brajanta i Bruka i da sa njima...

– Već sam ih se dokopao. Leže pred tvojim vratima vezani u kolima.

Šeli je razrogačila oči i gledala ga zapanjeno.

– Bilo je sasvim jednostavno! – pričao joj je šta se zbilo dok se ona češljala pred ogledalom. No, nju je sve to toliko čudilo da je okretala svaki čas glavu i gledala ga zapanjeno.

– Požuri, madam! Imamo dalek put pred nama i mnogo neobavljenog posla – podsticao je Holidej. Kada su najzad zajedno krenuli prema vratima ona se trгла i zastala.

– Šta ti je? – pitao je Dok.

– Hrana i piće! – odgovorila je kratko i potrčala u kuhinju.

Holidej je čekao, dok je ona poslovala po kuhinji lupajući i zveckajući. Kada se najzad vratila, držala je obema rukama veliku korpu natrpanu do vrha. Uzeo je korpu iz njenih ruku i poneo je prema kolima. Šeli je stala uz zadnji deo kola i puna neverice gledala u ćebad ispod kojih su, kako je Dok kazao, bili zarobljeni lupeži. Ubrzo je otkrila nogu, desnu nogu Džuba Broka! I on je kao i prvi plaćenik u čiju je sobu Holidej ušao da sazna gde su smešteni svedoci, nije stigao da se rasKOMOTI. Mrtav umoran posle dugog jahanja, samo je skinuo čizme i sručio se u postelju.

Holidej je povukao ćebad da se ne bi videlo ništa, a onda pomogao Šeli da se popne na kočijaško sedište. Pridružio joj se i prihvatio uzde i bič. Skrenuo je konje prema drumu koji vodi u Fort Devis.

Dva upregnuta konja bila su snažna i izdržljiva. Za njih farmerska kola nisu predstavljala veliki teret, uključujući četiri putnika.

VI

Lengli je sedeo u udobnoj naslonjači načinjenoj od kozje kože za pisaćim

stolom i pušio debelu „havanu”. Velika prostorija bila je ispunjena duvanskim dimom. Ispred njega su sedeli Lojd Tarner i Bili Melzor, dvojica njegovih najbližih ljudi u koje je imao najviše poverenja. Bili su Lenglijevih godina, ali su delovali robusnije i s boljom kondicijom. Obojica su bili visoki, stameni i bezobzirni. Bili Melroz je poticao iz Luizijane, ali je morao da napusti zavičaj jer tamo ni jedna banka od njega i njegovih pajtaša nije bila sigurna. Pri poslednjoj pljački su njegovi ortaci bili ubijeni ili pohapšeni, a on je izmakao bekstvom takvoj sudbini. Bežeći tako, stigao je čak u Teksas i bio veoma srećan kada je u Fort Vortu upoznao Lenglija.

Život Lojda Tarnera imao je veoma sličan tok. Bio je poreklom iz Kalifornije, gde je sa sebi sličnim probisvetima pljačkao kopače zlata koji su imali sreće da ga otkriju i iskopaju. Posle više prepada sastavljena je potera i počeo lov na pljačkaše. I on se spasao brzim, munjevitim bekstvom. Uhvatio je maglu dok su njegovi ortaci ili tokom potere ubijeni, ili obešeni na licu mesta.

Lengli se upravo savetovao sa njima da li je potrebno kompaniji „Sils” zadati još jedan udarac. Lojd Tarner je to smatrao suvišnim. Bio je ubeđen da se ovde u Fort Vortu nikada više neće pojaviti Šeli Benks i Dok Holidej. Ljudi neće čuti nikada ništa o njima.

– Znaju oni dobro šta ih čeka ako nam samo padnu šaka – kazao je i smeja se pritom. – Ako hoće da imaju

još nešto od života, zajedno ili odvojeno, svejedno, najbolje je da se drže što dalje od ovog kraja.

Bili Melroz je, međutim, imao sasvim suprotno mišljenje.

– Taj Holidej je jedan žilavi, otporni probisvet i vraški opasan momak – smatrao je. – Još ćemo ga mi i videti i čuti. Budite uvereni u to. To je tip koji odustaje tek kada mu kašika zauvek ispadne iz ruke! Tu smo mi počinili grešku, ser! Onoga dana kada je Brajant bio onako opako sređen i ponižen trebalo je da ga sredimo zauvek, ili bar pretučemo u trpezariji hotela tako da tri dana ni tri noći ne može ni da sedi ni da leži. Tek tada bi kao štene podvukao rep i odjahao dalje, umesto što je stao uz onu žensku.

– Čemu sada te tvoje dugačke pridičke? – prekide ga Lengli neljubazno. – Mi jednostavno nismo učinili ono što je po tvom mišljenju trebalo da se uradi. Čemu sada pričati o tome? Pričajmo o onome šta nam sada valja činiti. To je pitanje kojim treba da se bavimo, prokletstvo! Potražimo tog kopilana ili sačekajmo da se pojavi!

Lojd Tarner odmahnu rukom – Samo ćemo uzalud izmoriti konje.

Bili Melroz je upravo otvorio usta da nešto kaže, no tog trenutka se čulo kucanje na vratima i tri čoveka uđe u Lenglijevu kancelariju. Onaj u sredini se zvao Bobi Pejn. Videlo se da je dobio žestok udarac po glavi. Izgledao je prilično jadno, pa su ga ona dvojica morala pridržavati.

Lojd Tarner i Bili Melroz poskočiše sa svojih stolica i zapiljiše se u Bobija Pejna.

– Saslušajte ono što Bobi Pejn ima da vam saopšti – kazao je jedan od pratilaca. – Imao je posetu. Pogodite ko ga je to posetio? Dok Holidej lično!

Lengli izvadi cigaru iz usta i skoči kao oparen – Šta to govoriš, čoveče?

– Odjednom se stvorio u mojoj sobi – objašnjavao je Pejn otežalog jezika.

– Kada je to bilo, do đavola? – grmeo je Lengli.

– Tek što sam bio legao – objašnjavao je Bobi Pejn i gledao čas jednog čas drugog. – Rasedlao sam konje kao i svi ostali i otišao u svoju sobu, kao i svi ostali. Mora da sam tek utonuo u prvi, čvrsti san. Pomislio sam ko je sad to u mojoj sobi i drma me. Taj ki-coš! To može biti samo Holidej!

– Mora da si sanjao – kazao je Lengli podozrivo.

– Sasvim sigurno – potvrdio je Lojd Tarner, jer je njegova predstava o Holideju bila sasvim drugačija. Ovo se nije uopšte uklapalo.

– Nisam sanjao! – uveravao je Bobi Pejn. – Stao je uz moju postelju i probudio me. Kazao je: „Halo amigo” ili tako nešto. U kojim sobama su Erl Brajant i Džub Bruk? To je hteo da zna. Posle toga je sve bilo crno. One-svestio me je. Nisam video ni munju! Nije mi sevnulo pred očima! A zna se kada neko dobije po tintari onda pred očima zasvetli.

Odmahujući glavom je dodao – Kod mene ništa! Niti sam šta čuo, niti vi-

deo! Sve je nestalo. Bilo je crno sve dok se nisam osvestio.

– Znači bio je bez svesti skoro osam časova – zaključio je Bili Melroz.

– Pa tako nekako – prihvatio je Bobi Pejn.

– Mi smo još potražili Džuba i Erla – objasnio je pratilac. – Ni jednog nema.

– Nema ih!? – pitao je Lengli s nevericom.

– Da, otišli su nekuda!

– Otišli nekuda? – podražavao je prezrivo Lengli svog čoveka. – Šta ovde znači – otišli su? Da li je tebe iznenada napustio razum, čoveče?

Pratilac još uvek ošamućenog Bobija, zbunjeno pogleda oko sebe.

– Samo su im čizme u sobi – pohita drugi pratilac da pomogne zbunjenom pajtašu.

– Samo njihove čizme? – ponovio je Lengli kao da ne shvata šta mu se govori.

– Pa ta dvojica mora da imaju bar još jedan par obuće – umešao se Lojd Turner. – Znam ja njih dvojicu. Njima nije potrebno dugo spavanje. Dovoljno im je manje od osam časova. Oni su ustali već u podne i otišli u grad do nekog saluna. Ti mora da si sanjao, Bobi.

Bobi Pejn se opipa iza uha.

– Imam ovde jednu čvorugu veliku kao krompir. To me vraški boli. Da li je i to takođe samo san? Onda ti sanjaš umesto mene, rekao bih!

– Ne razvaljaj toliko tu gubicu, da ti je ja ne bih zatvorio!

– Mir, prokletstvo! – zagrne Lengli. – Vi izgleda uopšte ne shvatate šta bi za nas značilo da Bobi nije sanjao. Holidej, taj tvor! Neka nam se bog smiluje ako ne otkrijemo dovoljno brzo kuda se odvezao s njima ili možda odjahao. Ako ih je uopšte dočepao, naravno!

Plaćenici su ćutke gledali svog šefa. Vladala je neprijatna, pritiskujuća tišina. Posle nekog vremena se Lojd Turner pljesnu po bedru.

– Hajde da tražimo Sema Besa i Džuba Broka! Krenimo! Mislim pre nego što se ovde uzajamno izludimo. Okupite nekoliko ljudi i pročešljajte sve salune i hotele u gradu. Uostalom i nema ih baš mnogo pa to može da se obavi prilično brzo!

Rekavši to, ustao je i pošao prema vratima, a Bobi Pejn i dvojica pratilaca za njim.

Lengli se ponovo sručio u naslonjaču. Uzeo je cigaru iz pepeljare. Bila se bezmalo ugasila. Snažno je vukao i neko vreme kao da se ničim nije bavio, nije imao drugih misli nego da razbuktati cigaru. Za to vreme ga je Lojd Turner gledao ravnodušno.

– To baš liči na Holideja – kazao je konačno kada je cigara počela da gori normalno. To je bio trenutak kada je mogao da uspostavi vezu sa svojim gazdom.

– O čemu ti to govoriš, Nil? – pitao je pljujući mrvice duvana koje su mu se zalepile za usnu.

– O Holideju, ser. Taj prokletnik će nas još snažno držati za gušu i otežavati nam disanje!

– Onda ćemo mi malo potprašiti tog kopilana. Lengli oduva duvanski dim preteći prema tavanici. Potpalićemo ga da neće više ni videti ni čuti šta se oko njega zbiva!

– Prvo ga moramo ščepati, ser!

Lengli mračno odmeri svog čoveka. No pre nego što je mogao da izusti i jednu reč, u sobu je ušao Bobi Pejn naglo otvorivši vrata. Stajao je čvrsto na nogama, a u rukama je držao obuću. Par čizama u desnoj i par cipela u levoj ruci. Bila je to prilično pohabana obuća sa velikim rupama na donovima.

– Šta sad to treba da znači? – pitao je Lengli zgađeno.

I Lojd Tarner je gledao obuću u Bobijevim rukama ne shvatajući u čemu je stvar.

– Ovo je obuća Džuba Broka! – kazao je Pejn. – Ima samo ova dva para. Ja to znam pouzdano. Bili smo svi tako umorni od tog prokletog dugog jahanja da smo samo izuli čizme, a zatim pali ko snoplje po posteljama. Ja sam upravo razgovarao sa Vincom i Ralfom. I sa njima je bilo isto kao i sa mnom.

– Znači i oni su dobili udarac po glavi? – pitao je Lengli podozrivo.

– Ne, oni su...

– Svi su oni spavali odeveni, samo su izuli čizme – pritekao je Lojd Tarner u pomoć Lardu. – Holidej im sigurno nije ostavio vremena da obuju čizme. Poveo ih je tako, u čarapama ili bose!

Lengli odloži cigaru u pepeljaru gde se i dalje žarila i dimila, šireći jak miris.

– Lojde, čoveče, ako je to istina, onda smo upali samom đavolu u kazan. Nalazimo se u sotoninoj kuhinji!

Ja ne verujem da će Džub Brok i Erl Brajant govoriti – procenio je Lojd Tarner. – Obojica su žilavi i tvrdi momci. Oni su dobri i verni ljudi. Ako nas ne budu odali, kućkin sin će ih ubiti. To mi stvara daleko veće brige.

– Nisam baš tako siguran u njih – kazao je Lengli gledajući sve vreme pred sebe u sto.

– Za Erla Brajanta i Džuba Broka bih stavio ruku u vatru – tvrdio je Lojd Tarner.

– Oprezno! Neki su zbog toga zaista dobro oprljili prste – upozoravao je Lengli. – Nedavno smo o tome govorili i složili se da nema toga kog ne možeš na ovaj ili onaj način prinuditi da govori. Tom razgovoru su, uostalom, prisustvovali i Džub Brok i Erl Brajant. Sećam se dobro te večeri. Sada će morati da misle na to.

Lengli udahnu vazduh punim plućima i preseče pogledom Bobija Pejna koji je stajao kao izgubljen usred kancelarije držeći obuću Džuba Broka u rukama.

– Kako je moguće da neko kroči na moj posed i sa njega odvede dvojicu mojih ljudi, naravno, protivno njihovoj volji, a da niko ne primeti ništa?! – grmeo je Lengli.

Bobi Pejn uplašeno uvuče glavu u ramena.

– Ja nisam bio na straži. Spavao sam.

– Da li je uopšte neko bio postavljen da stražari?

Sada je i Lojd Tarner pokušao da se izvuče – Niste izdali naređenje da se postavi straža, ser!

Lengli svom snagom lupi pesnicom o sto.

– Zar ja moram da brinem o svemu? Zašto imam tebe i Lojda? Dobijate više novca od ostalih! Znači da od vas mogu tražiti i očekivati više. Bio je tako besan da je dokopao cigaru iz pepeljare i držeći je u zubima, hodao gore–dole po kancelariji. S rukama na leđima krstario je od prozora do pisaćeg stola i nazad grabeći nervozno svojim kratkim nogama. Vazduh u sobi je bio sve teži od napetosti i duvanskog dima.

Lojd Tarner je dao znak Bobiju Pejnu da iznese iz kancelarije čizme i cipele koje je držao u rukama. Kada su se vrata za njim zatvorila, Lengli je prekinuo krstarenje.

– On će navesti Erla Brajanta i Džuba Bruka da sve ispričaju pred nekim sudijom! – kazao je hrapavim glasom. – Ali je pitanje pred kojim? Da li će ih izvesti pred sudiju u Krumu, Dentonu ili Grensvilu? Možda se čak s tom dvojicom uputi čak u Fort Dejvis ili San Antonio. A možda se uputio u Vako?

Lojd Tarner samo slegnu ramenima i stisnu usne. Na to pitanje nije imao odgovor.

– Ja nemam toliko ljudi da mogu da zatvorim sve puteve i drumove. Neka je proketo sve!

– To je tačno – potvrdio je razbojnik iz Kalifornije.

– Šta da činim, Lojde? Da čekam dok se ovde ne pojavi neki sudija? Da bi proverio da li je istina ono što su mu izjavila ona dvojica? No, ako bi do toga došlo, sudija neće stići sâm u ovaj grad. Imaće uz sebe gomilu teksaških rendžera. Prijatno i laku noć! Možemo u najboljem slučaju da zauvek odma-glimo odavde! Već sada bi mogli da počnemo s pakovanjem.

U kancelariju je stupio Bili Melroz, obijač banke iz Luizijane. Obojica su ga gledala puna očekivanja.

– Ni traga od Džuba i Erla! – obavestio je. – Pretresli smo sve lokale. Ni traga od te dvojice.

– Ja sam to i kazao – reče Lojd Tarner i pljesnu se po bedru.

Lengli je gnevno mrmljao sebi u bradu – Što nismo likvidirali tog Holideja još dok smo imali priliku za to? Zar smo svi od reda toliko ostareli da nismo u stanju odlučno da nastupimo?

Ni na to pitanje Lojd Tarner, a ni Bili Melroz nisu imali odgovor.

Lengli je lutao pogledom od jednog do drugog, pa pošto mu niko nije odgovorio, nastavio je da nemirno hoda gore dole po kancelariji. Bili Melroz je seo pored Lojda Tarnera. Obojica su se ograničila na to da samo posmatraju svog gazdu. Lengli odjednom zastade.

– Ja tipujem na Krum! Tamo su već bili. Tamo je taj tvor onesvestio i porazio Erla Brajanta i Edvina Mejvisa! Tamo je razgovarao sa šerifom.

– Ne Krum, ser! – podsetio je Lojd. – Sudija Filip je vaš prijatelj, on bi vas odmah obavestio o svemu.

– O tome Holidej nema pojma? – insistirao je Lengli. – Ako je danas ujutro odjahao ili se odvezao kočijom ne može još biti u Krumu. Nemoj govoriti o mom prijatelju, Lojd. Ja nigde nemam prijatelje – Oni koji se tako ponašaju danas kao da su mi prijatelji, na kraju, ako mi pođe nizbrdo, odmah se pretvaraju u moje neprijatelje. Nego šalji jednog čoveka da odmah krene tamo!

Lojd Turner spremno ustade i pođe napolje da bi poslao jednog od ljudi da odmah krene konjem za Krum.

– Zbog čega je baš oteo Brajanta i Bruka? – pitao je Bili Melroz. Lengli ga je posmatrao zapanjeno.

– Otkud bih ja to mogao da znam?

– Pa valja promisliti. Pre svega, zaključiti da li je Holidej dokopao nasumice dvojicu naših ljudi ili ih je odabrao samo iz njemu znanih razloga. No, kad pomislim da i Erl Brajant i Džub Kruk imaju svoje, zasebne sobe s brojevima udaljenim jedan od drugog onda sam bliže uverenja da se za tu dvojicu opredelio iz sasvim određenih razloga. Oni su bili tamo gde smo pre godinu dana napali četvora kola „Silsa” između Kruma i Grensvila. A ako s nečim hoćemo da dovedemo u vezu tog gada Holideja, onda to može biti samo „Sils”.

Lengli je nekoliko trenutaka piljio u svog sagovornika i zabacio glavu.

– To Bili zadire vraški daleko i duboko! Prokleta daleko. Misliš li da je to razlog?

Bili Melroz slegnu ramenima.

– Ne vidim šta bi drugo čovek koji se bori za „Slis” mogao da traži od Erla i Džuba! – rekavši to, podigao je pogled prema Lengliju i odmahnuo.

– Ja inače ne vidim baš ništa drugo, ser!

– Na koji grad ti tipuješ, Bili? – pitao je Lengli. – Na Fort Devis ili na Grensvil?

– Ovde u našem gradu vas on sigurno neće optužiti – pljačkaš iz Luizijane se nasmeja. – Tako lud ipak neće biti!

Lengli se odlučno trgnu, priđe pišačem stolu i zgnječi ostatak skupe cigare u pepeljari tako žestoko da su poletele varnice i oblačići duvanskog dima.

– Fort Devis ili Gensvil? Koji šerif je u ono vreme sprovodio istragu?

– Onaj kopilan iz Fort Devisa. Nedavno su se pominjali i neki svedoci.

– Šta, šta to govoriš? O čemu je reč?

– Verovatno glasine, ser!

– Prema tome, trebalo bi ići u Fort Devis, zar ne?

– Uz sve čime raspolazemo, ja mislim da je Fort Devis pravo mesto – oprežno je izjavio Bili Melrouz.

– Dakle, svaka čizma u uzengiju! Svi u sedla! – kazao je Lengli odlučno i nešto tiše se obrati Biliju – Svakome kome je suviše naporno i koji smatra da je suviše pritisnut dužnostima, može se smatrati otpuštenim na licu mesta. Reci to ljudima da ne bi bili u zabludi!

Bili Melrouz ustade i opuštenih ruku niz telo pođe ka vratima. Tu je, međutim, stao kao ukopan i okrenuo se.

– Za jedan sat će se smrknuti. Pašće mrak, ser! – podsetio ga je.

Lengli ga pogleda prekorno. Ova primedba mu se očigledno nije dopala.

– Konji su odmoreni, Bili. Ljudi su dovoljno dugo spavali. Bobi Pejn čak i duže od osam časova. Zar hoćeš da zbog svega budem proklet, da nastradam Bili? Tvrdim da što pre stignemo u Fort Devis, tim bolje po nas. Ne samo po mene, već i po sve!

Ako budemo jahali bez predaha i odmora, bićemo na licu mesta sutra negde oko podneva, ser!

– Upravo o tome ti i govorim, do sto đavola, čoveče! – grmeo je Lengli. Pljačkaš banke iz Luizijane se potrudio da što pre šmugne iz kancelarije.

Lengli je ostao da stoji pogleda prikovanog za vrata. Spustio je ruku na dršku revolvera. Oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza. I dalje je pijlio u vrata.

– Holideje, ti, tvore jedan! – kazao je grubim glasom. – Predaj se!

Izvukao je revolver iz futrole i upravo ga na vrata.

VII

Jutro je bilo divno kada je Dok Holidej otvorio oči u naručju Šeli Benks. Ljubila ga je da bi se rasanio. Oči su joj blistale. Hteo je da ustane istog časa, jer je imao ugovoren sastanak sa šerifom. Međutim, Šeli ga nije tako lako pustila iz postelje. Prevalila se na svog lepog čoveka, ljubila ga i ujedala za grudi tako da su mu od njenih oš-

trih, kao biser belih zuba ostali crveni tragovi.

Rvali su se neko vreme, smejali i bili beskrajno zadovoljni. No odjednom su se umirili. Nisu ni primetili kada ih je uzbuđenje uzelo pod svoje. Ostali su da leže nepomično i gledali se u oči. Šeli se poduprla kolenima preko njega, a on je prosto kliznuo među njih. Za Doka je to bilo buđenje na samom nebu. Međutim, nebo i pakao se ponekad nalaze veoma blizu. Ni korak udaljeni!

Kada su sat kasnije stupili u šerifovu kancelariju, zatekli su mrzovoljnog šerifa koji je ljutito odmahivao glavom.

– Nisu hteli ni da otvore usta, Holidej! Uostalom, od njih nisam ni očekivao drugačije ponašanje.

Time je naravno mislio na Erla Branjanta i na Džuba Broka, sa kojima su Šeli i Dok u vratolomnoj vožnji preko brda i dolina usred noći stigli u Fort Devis. Šerif je stavio obojicu Lenglijevih ljudi iza rešetaka, ali je sve ostalo stavio sudstvu na raspolaganje. Holidej se ujede za usnu.

– Žao mi je – uveravao je čuvar zakona i slegnuo ramenima. – Ako se u narednih pola sata ne dogodi čudo, imam ovde sudski nalog da obojicu pustim na slobodu.

– Trebalo je da ih suočite sa onim dvojicom lovaca na pume – podsetio ga je Dok. On prosto nije mogao da poveruje i da prihvati da je sve bilo uzalud.

– Pozvao sam lovce na pume. Upravo čekam na njih – šerif sede iza svog

klimavog stola. – Samo što nisu stigli. No, ja od toga ne očekujem mnogo, to jeste, da budem iskren skoro ništa. To sam vam uostalom već kazao, Dok. Dvesti ljude ovamo nikako nije dosta. Moraju da govore, da priznaju. Ako Lengli bude lukav, još će vas optužiti za klevetu! Kako stvari stoje, sve uglavnom i zavisi od sudije. Mnoge sudije se ljute što se moraju baviti takvim tričarijama. U najvećem broju slučajeva ne dolazi do kažnjavanja.

Spoljna vrata kancelarije se otvoriše i lovci na pume stupiše unutra. Pozdravili su Doka kao starog poznanika. Uostalom, on ih je u partiji pokera pustio da dobiju.

– Vi ste mister Džoša Gibon? – pitao je šerif zagledavši se jednom od stranaca u lice.

– Ja sam Džoša – reče drugi i priđe korak bliže. – On je Džefri Gibson.

– Vi ste braća?

– Mi smo bratanci! – kazao je Džoša Gibson ponosno.

Šerif ustade, pozva bratance da pođu s njim i onda odoše zajedno u deo zgrade gde je bio zatvor i u čijim ćelijama su sedeli Erl Brajant i Džub Bruk.

Dva lupeža su se široko iscerili kada su videli ko nailazi. Poznavali su ovu dvojicu starih ljudi. Džub Bruk ustade i priđe rešetkama.

– Hej, vas dve stare vreće! To što se mi poznajemo ne znači ništa loše, zar ne?

– Bratanci su vas videli dan pre napada na kola kompanije „Sils” upravo

na mestu gde se on i odigrao. Bili ste tamo s grupom ljudi – kazao je šerif.

– Posle napada više nikog od vas nije bilo, niti smo vas videli, izuzev Erla Brajanta. Njega smo videli ponovo. Jedne večeri ovih dana u „Badijevom salunu”. Bio je pijan kao čep i razmećao se time da je sredio kompaniju „Sils”.

– Ova dvojica starih đubretara su bili još pijaniji od mene – tvrdio je Erl Brajant, koji je ostao da sedi mirno kada su šerif i dvojica lovaca na pume ušla u zatvorske prostorije. – Sâm đavo zna ko im je to rekao. Ja tamo nisam bio.

– Nije tačno. Nas dvojica smo bili trezni, a ti pijan kao letva – tvrdio je Džefri Gibson.

– Možda sam i trabunjao koještarije da bih imponovao ženama – uzmicao je Erl Brajant. Dvojica starih lovaca na pume su energično odmahivali glavama.

– Tamo u salunu uopšte nije bilo žena!

Erl Brajant se okrenu i ponovo sede na postelju – Ova dvojica staraca su izlapeli, a ja sam bio mrtav pijan.

– On laže! Mi možemo da se zakujemo u ono što tvrdimo – uveravao je Džefri Gibson čuvara zakona.

– To ne menja ništa na stvari – zaključio je šerif. – Svako može da boravi u šumi i kraj drumova, da se zadržava koliko hoće, da se posle toga napije i brblja koješta. To nije kažnjivo!

– Što se mene tiče, pustite Džuba Broka na slobodu! – kazao je Dok. – Ali ovog čoveka ovde ne! Erl Brajant

je prihvatio da je možda kazao da smo mi napali i sredili „Sils”. To se tako i odigralo tamo na drumu. Četiri kočije te kompanije je uništeno, a vozači pobijani. U „Sils” kompaniji je nastala prava panika. Ljudi su napustili preduzeće.

– Čujmo o tome još jednom šta sudija ima da kaže – predložio je šerif. Izvadio je ključeve ćelija iz džepa, otključao vrata na onoj u kojoj se nalazio Džub Brok i pustio lupeža na slobodu.

Džub Brok izađe u hodnik i zastade pokazujući na svoje noge – Dok nas je ovamo dovukao u čarapama. Ja sam nedužan, jer da nije tako, ne bih bio pušten na slobodu. Neka mi Dok da svoje čizme, jer ja u čarapama neću da izlazim na ulicu.

– Nestanite odavde, inače ću vas ponovo zatvoriti u ćeliju – uzviknuo je čuvar zakona ljutito.

Džub Brak je ljutito odmeravao prisutne, a Doka da je mogao spržio bi pogledom. Najzad se okrenuo i izašao na ulicu.

Šerif je izveo stare lovce iz zatvorskeg dela zgrade i usput došapnuo Doku – Sada je momak sâm! Gledajte da to nekako iskoristite.

Vrata su se zatvorila za šerifom. Bila su to teška vrata od gvozdениh šipki koja su delila zatvorski deo od šerifove kancelarije. Holidej priđe ćeliji Erla Brajanta.

– Brajant, ti si gotov! Otpisan! Ili će te ovi ovde srediti ili će to učiniti Lengli i to ne trepnuvši, kada bude saznao da si veoma opasan za njega.

– Koješta, ja opasan po Lenglija?

– Kako da ne. Šta misliš kako će shvatiti to da je jedan pušten na slobodu, a drugi mora da ostane? Šta će o tome misliti Lengli?

– Ja to naravno ne znam!

– Trebalo bi da baš ti znaš. Ili bi o tome trebalo bar da razmisliš. Sediš ovde u buvari, sâm samcat! Šta li o tebi misli taj sumnjičavi debeljko, Lengli?

Erl Brajant je odmeravao Holideja mračnim pogledom.

– Ja ću ti reći. Misliće da si ga odao kako bi spasao sopstvenu kožu. I šta će on učiniti? I to ću ti ja reći. Poslaće ovamo svog ličnog dželata da te sredi!

Erl Brajant se u jednom skoku nađe kraj vrata.

– Zaveži gubicu!

– Ja samo govorim kako jeste. Uostalom, ti bolje poznaješ Lenglija od mene. Dakle, šta će on misliti o svemu i šta će učiniti?

– Čemu sve ovo? Šta hoćeš od mene?

– pitao je Erl Brajant hrapavim glasom. – Zar da ovde izigravam klovna?

– Ne, nego da budeš „krunski svodok”!

– Zar protiv Lenglija?

– Da, svakako!

Erl Brajant se nasmeja.

– Ja ipak nisam sit života!

– Time bi sebi spasao život. I to od Lenglijevog dželata. Ako to budeš prihvatio, mi ćemo te štititi!

Lenglijev čovek je netremice posmatrao Doka.

– Čutnjom više ne možeš spasti Lenglija! – uveravao ga je Holidej. – Ti to

sigurno sada ne možeš videti, ali Lenglijeva koža je u velikoj opasnosti.

– Šta bi trebalo da kažem?

– Da kažeš ko vam je naredio da četvora kola kompanije „Sils” uništite i poubijate vozače.

– Pa Lengli, ko bi drugi. Nisam valjda ja!

– Kaži to sudiji!

– I onda ću biti slobodan, na licu mesta!

– O tome treba da se pogodiš sa šerifom i sa sudijom. Pitajmo prvo šerifa šta on na to kaže.

Holidej otvori gvozdena vrata. Šerif se već stvorio tu.

– Prokletstvo, ja sam sve čuo! – kazao je šerif prigušenim glasom. Holidej se izmakao, a čuvar zakona ušao u hodnik kod ćelija.

– Koliko vas je bilo i ko je imao komandu? – hteo je da sazna.

– Vodio nas je Lojd Tarner! – obavestio je Erl Brajant spremno. Bio je svestan činjenice da je kazao prvo slovo, prvo, ali odlučujuće i da mu sada preostaje samo da govori dalje. – Bilo nas je preko dvanaest. Svako je od Lenglija dobio po trista dolara, jer niko nije ostao živ pa tako niko nije mogao ništa da oda. A sada me pustite napolje!

– I sudija to još hoće da čuje, kako ja smatram! – kazao je šerif. Želeo je da kaže još nešto, ali u tom času sa ulice dopre užasna galama. Čuli su se povici i topot kopita. Trenutak kasnije odjeknuše pucnji. Doku je odmah bilo jasno o čemu se radi, šta to treba da znači.

Lengli, taj kopilan dolazi sa svim svojim ljudima! Sâm će davno znati kako je saznao ili pak kako je došao na to da je Holidej dvojicu svojih zarobljenika dopremio u Fort Devis. No to sada uopšte nije imalo značaja. I šerif je sagledao situaciju, bila mu je jasna. Erl Brajant je shvatio u kakvu je opasnost upao. Kada su šerif i Dok otrčali u kancelariju, tresao je rešetke na svojoj ćeliji kao pomahnitao, tako da je sve odjekivalo i odzvanjalo. Vikao je koliko ga grlo nosi – Pustite me odavde! Vi kukavičke svinje, pustite me napolje! Povedite me sobom! Lengli će naložiti da me ubiju!

Holidejeva prva misao bila je posvećena Šeli. Računao je s tim da će Lengli kad-tad stići u Fort Devis. Ali ne tako brzo i tako neočekivano. Ako Šeli nije ostala u hotelskoj sobi nego je u panici istrčala na ulicu, s njom je gotovo! I s njim takođe!

Jahači su nailazili glavnom ulicom u galopu. Momci su još pucali u vazduh da bi rasterali i poplašili prolaznike i raščistili ulicu. Dok je prepoznao Lenglija. Nije jahao na čelu nego negde u sredini, jer je tako bio sigurniji.

Holidej nije uspeo ni da zakorači na pločnik kada su ga prepoznali i počeli da pucaju na njega kao mahniti. Jahači su bili suviše blizu. U jednom skoku se povukao nazad u šerifsku kancelariju i s treskom zatvorio vrata. Gotovo ispred samog nosa čuvara zakona koji je takođe hteo da izađe na ulicu.

– Već su stigli! – doviknu Holidej i potrča ka sporednom ulazu. – Pođite i vi napolje ovim putem!

Držeći sačmaricu u jednoj a kolt u drugoj ruci, prošao je kroz uzana vrata napolje, a šerif za njim.

Šest, sedam jahača prošli su kroz kapiju u dvorište da bi zauzeli busiju iza zgrade u kojoj se nalazila šerifska kancelarija.

Holidej povuče jedan obarač sačmarice i sitna sačma usijana i opasna naterala jahače da skoče iz sedla i potraže zaklon. Šerif je otrčao dalje, a Dok za njim. Stigao ga je iza štale.

– Ja moram u hotel – kazao je Holidej zadihano. Čuvar zakona mu pokaza kojim pravcem da krene, a on je krenuo u suprotnom, dovikujući preko ramena – Idem po pomoć! Dovešću ljude!

Kada je Dok pogledao u pravcu kojim je čuvar zakona otišao, više ga nije bilo na vidiku. Na ulici ispred kancelarije praštale su puške i revolveri. Holidej je trčao dalje. Tek kada je bio udaljen od šerifove kancelarije, osmelio se da pređe ulicu. Konji bez jahača stajali su pred kancelarijom. Kao da su svi Lenglijevi ljudi utrčali unutra. Pucnji se više nisu mogli čuti. Holidej je trčao duž kuća sve do hotela. Ušao je u njega kroz sporedna vrata, grabeći uz stepenice. Gosti i personal okupili su se u predvorju i gledali napolje na ulicu, privučeni pucnjavom. Grabio je po dva stepenika i za tili čas stigao gore. Naglo je otvorio vrata sobe, okupan znojem i zadihan. Uzalud! Soba je bila prazna.

Uleteo je i naglo zatvorio vrata za sobom, a onda prišao prozoru da bi utvrdio da se Šeli ne nalazi možda negde dole. Onda ju je ugledao. Sedela je na podu iza ormana i gledala ga razrogačenih očiju.

– Saterao si mi strah u kosti, mislila sam da su to oni već stigli ovamo – bila je na ivici plača.

Hteo je da joj kaže da je zbog nje strepeo i drhtao, ali je to prećutao, prišao joj, pomogao da ustane i uzeo u naručje. Bio je radostan što je ona dobro, nepovređena.

– Šta ćemo sada uraditi? – pitala je.

– Otići odavde, ništa drugo!

– Kolima?

– Za ime neba, Šeli! Uzećemo mog konja!

Žurno su spakovali stvari i napustili sobu. Sa torbom o ramenu i puškom u ruci hodao je ispred Šeli, a onda se naglo ukopao u mestu pre nego što je krenuo niz stepenice. Džub Bruk je stajao dole u predvorju. Bio je još uvek u čarapama. Šta li je taj lupež tražio u hotelu? Kako to da nije sa ostalima?

Idući unatraške povukao je Šeli za sobom, jer ona nije videla ništa. Samo ga je uplašeno gledala. Vratio se sa njom u sobu i zaključao vrata.

– Jesu li oni već u hotelu?

Dok potvrdi.

– Džub Bruk je sa još nekolicinom dole. Stavio je prst na usta i kliznuo prema prozoru. Četvorica su upravo nosila mrtvaca iz šerifove kancelarije. Bio je to Erl Brajant! Oni su ustrelili svog čoveka!

Holidej zari zube u donju usnu. Prokletstvo, trebalo je da ga povede! Uostalom, slutio je šta ga očekuje. No, sve se odigralo vraški brzo. Osim toga, nije imao ni ključ da otvori vrata ćelije.

VIII

Lengli se nervozno podbočio i posmatrao četvoricu koji su iznosili na ulicu Erla Brajanta, a Lojd Tarner je izlazio iz zatvora još uvek držeći revolver u ruci. Takav očigledni čin pred očima mnogih svedoka nije mu bio po volji.

– Zar se to baš moralo? – pitao je cedeći reči kroz zube.

– Sa Džubom Brokom nisu mogli da postignu ništa, pa su ga prema tome pustili na slobodu – dogovorio je Tarner vraćajući oružje u futrolu. – Međutim, Brajant je bio za njih interesantan čovek. Ne, govorio sam uvek, dubre mora da se drži ispod zastirača. Ako se ikada pokaže, izađe na videlo, bruka biva velika. – Hteo je da kaže još nešto, verovatno isto tako mudro i poučno, ali je prekinuo i istegao vrat kada je video Bilija Melroza kako ulazi u šerifovu kancelariju. Dolazio je s ulice. – Ima li traga od Holideja? – povikao je, umesto da nastavi mudrovanje.

– Nigde ni traga – odgovorio je pljačkaš banke iz Luizijane. Lengli to nije mogao da poveruje.

– Ali on je sigurno bio ovde, u kancelariji?!

– Naši ljudi su videli kada je otrčao zajedno sa šerifom – objašnjavao je Lojd Tarner. Nije smatrao da treba da se pravda što ga Lenglijevi ljudi nisu pritom sprečili.

– Da, da, taj pasji sin ume da trči! – prosikta Bili Melroz.

– Ako je Holidej ovde u gradu, onda je sa njim sigurno i ona kurva – zaključio je Lengli spontano, ne birajući reči. – Pogledajte da nisu u hotelu. Možda onu žensku možemo da šćepamo?

Tamo je, u hotelu, Džub Bruk za nekolicinom ljudi – obavestio je Bil Melroz. – Tamo će pretresti sve od podruma do tavana. Obećao je svakom da će dobiti pesnicu u oko ako promaši Holideja. Najbolje bi bilo da sve ipak prepuste njemu, da mu daju prednost, kazao je. Hoće lično da se obračuna s njim. To on smatra ličnim obračunom.

– Gluposti! – grmeo je Lengli. – Ne dajem pišljivog boba na lične obračune i glupi ponos. Ne zanima me čija je sujeta povređena. Prosto hoću da prvi ko vidi Holideja puca i ubije ga, naravno! Kako je počelo, još ćemo sastavljati rang liste. Uopšte mi nije važno niti ću posebno nagrađivati onoga ko je pucao. Meni je do toga da se posao značajan za nas, obavi. To je sve. Doka ta preterivanja, pitam se?

Jedan čovek je upravo utrčao s ulice, vičući – Holidej je u hotelu! Sada je naš!

Samo što je to kazao, okrenuo se na petama i izleteo napolje.

Svi ljudi koji su se nalazili u šerifovoj kancelariji se uzmuvaše i krenuše

prema hotelu. I Lengli je hteo s njima. No pljačkaš banaka iz Luizijane mu preseče put.

– Vi nemojte nikuda, ser! Ulice su pune radoznalaca, pa neko može da vas prepozna.

– Gluposti – prekida ga Lengli. – Šta se ovde događa? Mi ćemo napraviti red u ovom gradu!

Bili Melroz je trčao ispred njega i zastao nasred ulice. Lengli ga je ubrzo stigao. Ulica je zaista bila puna ljudi. Međutim sada se opaki čovek na to nije obazirao. Kada je zajedno sa Melrozom kročio u predvorje hotela, unutra su počeli da odjekuju pucnji. Video je strelce kako kleče na stepenicama. Pucali su kao pomahnitali gore prema prvom spratu. Tamo su se meci zarivali u zid i pod na sve strane. Gore se samo videla prašina i kreč skinut mecima sa zida. Ljudi nije bilo.

Lengli se priljubio uz zid kraj samih ulaznih vrata spreman da svakog trenutka šmugne u zaklon. Bili Melroz je ostao uz njega. Uskoro su im se pridružili i Lojd Tarner i Džub Bruk.

– On je gore na spratu! – objašnjavao je Džub.

– Da li je žena tamo s njim? – raspitivao se Lengli.

– To ne znam ni sâm. Hteli smo da se popnemo gore, ali je on počeo da puca na nas. Činio je to iz nekog mračnog, mrtvog ugla pa niko nije uspeo dobro da ga vidi.

– A, tako, dakle – Lengli je streljao pogledom svog čoveka. – To znači da

vi uopšte ne znate pouzdano da je to on, zar ne?

Džub Brok je zatečen gledao čas jednog čas drugog – To mora da je on, uveren sam. Ko bi inače i zbog čega pucao na nas?

– Lojde – presekao je Lengli. – Ako je on zaista gore, onda je upao u klopku. Ovde nema sporednog stepeništa. Pregovaraj nešto s njim i utvrdi da li se zaista radi o tom kućinom sinu ili ne.

– Ako jeste, da li da odmah krenemo uz stepenice i nasrnemo? – pitao je Lengli nestrpljivo. – Ako je on u pitanju, sredićemo hotel i to sa sve četiri strane. Potpalićemo ga!

Ljudi oko njega gledali su ga zbunjeno i s nevericom.

– Što se mene tiče, možete se zaleteti uz stepenice – kazao je Lengli ravno dušno kada je video izraze lica svojih ljudi. – Naravno, ako želite krvave glave. Važno je da ga sredimo, a vi kako hoćete. Uslov je dočepati Doka Holideja, ovako ili onako.

Pucnjava je prestala. U velikoj hotelskoj zgradi zavladała je napeta, pritiskujuća tišina. Lojd Tarner namache čvršće kaiš od pantalona, a da ni sâm nije bio svestan tog nervoznog pokreta. Pogled mu je bio prikovan za ogradu na gornjem spratu. Najzad je krenuo i prošao kroz predvorje. Strelci postavljeni na stepenicama su ga gledali netremice i izmicali se da mu načine prolaz. Povlačili su se levo i desno iza stubova ograde.

Lojd Tarner stavi nogu na prvi stepenik i poče da doziva – Holidej, možete li me čuti? Pokažite se! Hteo bih da govorim sa vama! Svi su slušali napregnuto, puni očekivanja. U predvorju je vladala takva tišina da bi se mogla čuti muva.

Svi su netremice, napeto gledali gore, hoće li se Dok pomoliti ili neće. Međutim nije bilo nikakvog pokreta, ničega.

– Holidej! – pozva ponovo razbojnik iz Kalifornije. – Holidej, odgovorite konačno! Hoću da govorim s vama. Mislite na to da uz sebe imate ženu. Mislite na njenu bezbednost!

Napetost je dostizala vrhunac. Sa sprata se nije čuo ni sušanj, nije se nazirala ni senka.

– Holidej, mi možemo postupiti i drugačije! – poziv Lojda Tarnera se pretvorio u pretnju. – Ako vi ne budete sišli dole, doći ćemo mi gore!

Holidej se, međutim nije oglasio. Neko se iza Tarnera pokrenu i nakašlja. Razbojnik se okrenu i ugleda svog gazdu Lenglija. Odmah ga je potisnuo unazad iza jednog debelog stuba u predvorju.

– Za ime neba, sklanjajte se. Idite u zaklon, ser! Na to taj tvor sigurno i čeka da vas ustreli! Neće oklevati da povuče obarač.

Prišao im je Edvin Mejvis dovikujući im u znak upozorenja – Šerif! Dolazi glavnom ulicom. Vodi najmanje dvadesetoricu naoružanih ljudi.

– Šta? Šta to govoriš? – pitao je Tarner uplašeno.

Lengli se ponašao sasvim opušteno, bar je tako delovalo. Mašio se za džep i izvukao iz njega šerifsku zvezdu iz Fort Vorta i pričvrstio je na grudi. Tako opremljen, mirne duše je krenuo prema ulaznim vratima hotela, onim koja vode na ulicu.

Šerif iz Fort Devisa bio je već sa svojim ljudima pred hotelom.

– Zdravo! – rekao je Lengli. – Mi smo za petama jednom pljačkašu banke! Saterali smo ga ovde. Ušančio se gore na prvom spratu. No, bez brige mi ćemo ga poterati odande. Ne morate se vi baviti time, moji ljudi će obaviti sve!

Šerif ga je samo posmatrao.

Lengli nije mogao da oceni reakciju mesnog čuvara zakona, pa se neubedljivo osmehnuo. Iza njegovih leđa je zavladala tišina. Nije morao ni da se okreće, znao je da se većina njegovih ljudi postavila iza njega. Stajali su čovek do čoveka, rame uz rame.

– Sumnjamo da uz sebe ima oko osamdeset hiljada dolara – govorio je Lengli. – Već danima smo za petama. No, ako vi smatrate spremni smo da ga prepustimo vama, to jest da vi ovde, na svom području, preuzmete komandu u sređivanju tog pljačkaša. Mi smo ga opkolili, nema nikakvih šansi da se izvuče. Već smo ga tri puta pozivali da se preda. On, međutim neće da siđe dole. Možda će poslušati vas.

Lengli se izmaknu u stranu da bi mesnom čuvaru zakona prepustio prednost.

– Samo oprezno, šerife! Taj momak puca na svakog i na sve što se kreće.

Šerif prođe mimo Lenglija i uđe u predvorje hotela.

– Povucite svoje ljude, mister Lengli! Ja ću ga uhapsiti!

Čuvar zakona iz Fort Devisa je išao kroz predvorje mirno prema stepeništu, a Lengli je krišom izmenjao poglede sa svojim ljudima. Onda je ponovo pogledao za šerifom.

– Čemu sve to? – došapnu pljačkaš iz Luizijane na uho svom gazdi. – On hoće da ga uhapsi da bi ga ispred naših noseva izveo odavde i pustio na slobodu.

Lengli udahnu vazduh punim plućima.

– Njegova pratnja broji dvadeset naoružanih ljudi! Ne možemo ući u sukob s njima nasred ulice i usred bela dana, čoveče!

Ućutao je iako je nameravao da kaže još nešto. Nije mu bilo lako da odustaje, ali drugog rešenja nije bilo, bar ne za sada uveravao je samog sebe. Morao je da prekine, jer je šerif zastao kada je stigao do stepeništa.

– Halo! Hej vi gore! Ja sam šerif iz Fort Devisa i dolazim sada kod vas gore!

Čuvar zakona nije čekao odgovor, nego je pošao uz stepenice. Lengli i njegovi ljudi su ga pratili pogledom. Svima su se na licu ogledali sumnja i podozrenje. Šerif je prelazio stepenicu po stepenicu polako, a kada je stigao na sprat zastao je ali samo na čas. Onda je nastavio hodnikom i ubrzo

nestao sa vidika. Nisu odozdo mogli da vide ništa. Nastalo je komešanje i glasno negodovanje. Ljudi su gledali u svog gazdu u nedoumici.

– Sada je taj kučkin sin otišao! – brecnuo se Bili Melroz. – Pazite dobro, taj kopilan hoće da nas nasamari. Hoće da nas uzmu u klješta. Misli ona dvojica gore s jedne i potera na ulici s druge strane.

– Za takav postupak su oni prevelike kukavice! – uzvрати Lengli prezrivo.

– Pazite dobro šta sam vam rekao, ser! – bio je uporan razbojnik iz Luizijane.

– Imamo li kod sebe eksploziv?

– Naravno, ser!

– Onda napravite bombu. Bacićemo je onoj dvojici ispod tura!

– Bomba je već napravljena, ser!

Uto se u hodniku pojavi šerif. Zastao je kraj samih stepenica.

– Mister Lengli! Dođite ovamo gore! Kod Holideja je jedna žena. Ja sam dao pristanak da može ići. No ona hoće da čuje i vašu reč.

– Dajem joj svoju reč! – doviknu Lengli.

– Holidej zahteva da se vi zakunete. Prema tome, dođite gore! – dovikivao je šerif. Zvučalo je veoma uverljivo. No, podozriv kakav je bio, Lengli nika-ko nije mogao da odluči šta da čini.

– Za ime neba ostanite ovde, ser! – zahtevao je Bili Melroz. – To je jedna obična zamka. Upašćete u klopku, tvrdim vam. Ona dvojica duvaju u isti rog!

Svi Lenglijevi ljudi bili su tog mišljenja. Bez obzira na sve, Lengli se uputio prema stepeništu.

– Ne, nikako! – umeša se sada Džub Bruk škrgućući zubima. – Dok Holidej je prevejani lisac. On tu budalu sa zvezdom drži u rukama!

Lengli je nastavio dalje oglašujući se o upozorenje. Počeo je da se penje. Šerif ga je sačekao, izmakao se u stranu, propustio ga i onda krenuo s njim duž hodnika. Lengli je napregnuto motrio oko sebe i ispod oka posmatrao čuvara zakona iz Fort Devisa. Hodali su do samog kraja hodnika. Tamo je Lengli zastao i pogledao šerifa u lice.

– Čemu sve to? Gde su ono dvoje?

– Preko sedam brda i dolina! – pritom je pokazao na otvor iznad njihovih glava.

Lengli podiže pogled. Bilo je jasno da se kroz otvor moglo izaći na krov, a odande dalje u slobodu. Čak su se kroz otvor nazirale merdevine. Njih je Dok očigledno koristio.

– Šta je tamo gore? Na šta ciljate?

– Sa ove strane se može bez po muke preći na susednu kuću. Kladim se da ono dvoje nije više u susedstvu i to odavno!

Lengli je oborio pogled. Šerif je izvadio revolver i naslonio mu na grudi.

– Vi ste uhapšeni, mister Lengli!

Lupež je strahovao od ovakvog ishoda i najradije bi pobegao koliko ga noge nose. Međutim, revolver uperen u njegove grudi predstavljao je ozbiljnu prepreku.

Pokušao je ipak da zaigra na već oprobanoj karti. Isprasio se pokazujući na zvezdu prikačenu na grudi.

– Ja sam takođe šerif! Vi me ne možete uhapsiti. Osim toga navedite mi razlog zbog kojeg hoćete da me lišite slobode?

– Vaši ljudi su u mom zatvoru ustrelili Erla Brajanta! – kazao je čuvar zakona.

– Zbog toga sam već zažalio. Učinili su to na svoju ruku, ja sa tim nemam ništa.

– Imate, još kako! Vi ste odgovorni za svoje ljude, za njihove postupke.

Lengli obori pogled.

– Šerife, budite oprezni, ne treba nikada preterivati. To vam je kao da se previše nagnjete kroz prozor.

– Niste vi ni nedužni, niti neobavešteni. To je učinjeno po vašem nalogu, Lengli. Erl Brajant je morao da umre, jer ste strahovali da bi vas mogao odati. On to već jeste učinio! I vi ste umešani u sve, jer su vaši ljudi pre godinu dana napali četvora kola „Sils” kompanije i poubijali vozače!

– Šta vam je povod, šerife, da idete na ruku, stopama tog revolveraša Doka Holideja? – pitao je Lengli kao da ga to posebno interesuje. Hteo je da dobije u vremenu.

– Ja već odavno znam da ste vi razbojnik i propalica – reče čuvar kidajući mu šerifsku zvezdu Fort Vorta.

– Nemate nikakvih dokaza za vaše tvrdnje!

– Imam još kako!

– Erl Brajant je mrtav! – uzviknu Lengli trijumfalno.

– Njega su ubili vaši ljudi, Lengli! Vaši ljudi, to smo utvrdili. I to zbog toga što je meni ispričao istinu. Ona je dovoljna da vas odvede na vešala i svakog od vaših ljudi ponaosob!

– Mora da ste poludeli! Vi i ne znate šta činite, šerife! I s kim – opirao se Lengli.

Šerif ga je razoružao, okrenuo ga i gurajući ispred sebe, usmerio prema stepenicama.

– Reći ćete vašim ljudima da odjašu kući. Naredićete im! – kazao je šerif.

– Na to me ne možete prinuditi – odgovorio je Lengli gotovo nemarno.

Šerif je zastao gore kod samih stepenica držeći Lenglija ispred sebe kao štit.

– Ispraznite predvorje i gubite se! – vikao je iz sveg glasa. – Vidite i sami, vaš gazda je u mojim rukama. Ko od vas ne želi da bude uhapšen, mora da napusti ovaj grad!

Čuvar zakona je čekao. Ljudi se nisu ni pomakli. Svi Lenglijevi ljudi ostali su u predvorju. Stražari su bili ispred same zgrade hotela, ispred portala.

Šerif iz Fort Devisa je bio hrabar čovek. No to mu u ovom trenutku nije moglo biti dovoljno. Silazio je držeći Lenglija na nišanu i nadajući se da će moći da prođe s njim kroz kordon plaćenih razbojnika. No okupljeni razbojnici su mu pobrkali planove. Kada je zakoračio kroz špalir, ustremili su se sa svih strana pokušavajući da ga

odvoje od Lenglija i udarajući nemilosrdno.

Lenglijevi ljudi su tipovali na to da šerif neće njihovog gazdu koristiti kao taoca i da neće pucati. On je, istina, to mogao da izgovori kao pretnju i sto puta na dan, ali kao čuvar zakona to nije smeo da čini. Šerif nije imao takvu nameru. Samo je hteo da sprovede zatvorenika do svoje kancelarije i do ćelije. U tome je i bila razlika između čoveka od zakona i razbojnika.

Plaćeni revolveraši, međutim, nisu imali nikakvih obzira. Dokopali su polunesvešćenog čuvara zakona, izbacili ga pred vrata hotela preteći da će ga ustreliti. Na to je grupa ljudi koju je šerif okupio, pobegla na sve strane glavom bez obzira. Niko od njih se nije usudio da ispali ni jedan jedini metak. Za tren oka prostor ispred hotela bio je prazan.

Lengli i njegovi ljudi su se zadovoljno smejali. Koliko god je cela situacija do časa ranije izgledala preteće, sada je sve bilo pod kontrolom, držao je u rukama veoma čvrsto lupež nad lupežima – Lengli!

– Smestite šerifa kod mesnog lekara! – predložio je Lengli podrugljivo. Suviše su ga očepili, ali oporaviće se i neće nam smeti uzeti za zlo. No sada o drugom momku. Taj je preko otvora na krovu i dvorišta susedne kuće uspeo da umakne. Pogledajte malo kuda vode njegovi tragovi, Džub! To je zadatak!

Džub Bruk je još uvek bio u čarapama. Kada su trojica njegovih pajtaša

iznosili šerifa, potrčao im je u susret, bacio na čuvara zakona i izuo mu čizme. Uskočio je u njih lako, jer mu je veličina odgovarala. Ljudi se samo nasmejaše i nastaviše da nose šerifa.

Džub udari obema potpeticama o tle, razvuče zadovoljno usta i trljajući ruke reče odlučno – Tako, a sada je na redu Holidej!

Mahnua je rukom ostalima koji mu se pridružiše odmah.

IX

Dok Holidej je sa Šeli preko otvora na krovu i kroz susednu kuću uspeo da umakne neprimećen iz hotela. Znatno ranije nego što je šerif otkrio šta se zbilo. Otkrio je otvor na krovu, to jest tavanici, u trenutku kada su razbojnici prodrli u predvorje hotela. Izmičući ispred divljačkog pucanja iz prizemlja stigao je do kraja hodnika i otkrio otvor na tavanici.

Sunce se već bližilo smiraju. Prve senke noći koja je nailazila spuštala se kao koprena na grad.

Dok je doveo Šeli u neku sporednu ulicu i smestio kod nepoznatih ljudi. Oni su je prihvatili od srca i obećali čoveku iz Sedme brigade da će je sakriti od razbojnika. Što se dogodilo u hotelu, u šerifovoj kancelariji, a i kasnije već je bilo poznato. Priča se kao šumski požar veoma brzo raširila gradom.

Holidej je zahvalio ljudima na gostoprimstvu i obećao Šeli da će biti veoma oprezan.

Na trista jardi rastojanja od šerifove kancelarije ušao je u glavnu ulicu, pa koristeći zaklon od vetra izbegao da ga osvetle tek zapaljeni ulični fenjeri. Iza mnogih prozora videlo se svetlo. Samo su kuće između šerifove kancelarije i hotela ostale u mraku. Tamo ni fenjeri nisu goreli. Stari meštalin koji je iz večeri u večer kružio gradom i pripaljivao fenjere, stajao je sada sa merdevinama o ramenu i rukama u džepovima kod mesne pošte ne usuđujući se da krene dalje. Prolaznici su zastajali tu kod pošte i zajedno s fenjerdžijom posmatrali šta se zbiva oko hotela i šerifove kancelarije. Nije baš bilo šta da se vidi. Istina, u šerifovoj kancelariji gorelo je svetlo. Videlo se samo kako nejasne prilike promiču. Slično je bilo i u hotelu i ispred njega. Nije ništa jasno moglo da se razabere.

Mrak je osvajao veoma brzo. Nebo je postalo tamno i na njemu ubrzo bleснуše zvezde svojim hladnim sjajem.

Dok je sačekao još neko vreme, a onda izašao iz tamne senke kuća i vetrobrana prešao je preko kolovoza i pridružio se ljudima pred poštom. Niko od njih nije obratio pažnju na pridošlicu.

Stao je iza fenjerdžije i upitao šapatom – Zna li se šta je sa šerifom?

Kao i uvek i svuda u svetu, uvek se našao neko da obavesti šta se zbiva, da bude na taj način važan i obavešten bolje od drugih.

– Njega su odveli kod doktora! – kazao je stari fenjerdžija, okrećući se prema Doku. – Ti lupeži su ga žestoko

pretukli. Trebalo je samo da vidite njegovu poteru, te ljude koji beže koliko ih noge nose. Baš žalosno, trčali su jedan brže od drugog! Banda se smestila u hotelu i tu uživa. Nekoliko njih čuvaju stražu u šerifovoj kancelariji. Neko je pričao da su nekog pljačkaša šćepali u hotelu ili su to nameravali da učine. Ne bih znao baš tačno.

Holidej je posle ovog razgovora pridružio prema šerifovoj kancelariji. U međuvremenu se mrak sasvim spustio na grad. Prešao je preko kolovoza i nastavio drugom stranom ulice. Na kancelariji su vrata bila odškrinuta, a svetlost je prodirala na ulicu ne samo kroz prozor nego i kroz vrata. Unutra se neko kretao, ali su se mogli razaznati samo obrisi. Na ulici, međutim nije bilo žive duše. Doku Holideju je uspelo da stigne neprimećen do kolskog ulaza šerifove kancelarije. Šmugnuo je kroz kapiju i ušao u dvorište.

Sporedna vrata kancelarije bila su zatvorena. Prostor ispred njih, iako oskudno, osvetljavao je prozor, to jest svetlost koja je padala kroz njega. Zavesa je sprečavala Doka da vidi šta se zbiva unutra. Probao je kvaku. Popustila je. Dakle vrata su samo zatvorena, a ne i zaključana! Doneo je odluku u magnovenju, naglo otvorio vrata i zakoračio preko praga držeći „parkericu” na gotovs.

U šerifovoj kancelariji gorele su tri lampe. Dve su visile na zidovima, a treća je stajala na stolu za kojim je sedelo pet razbojnika i igralo karte. Jedan među njima bio je Džub Bruk.

Ostale nije poznavao. Svi su se ukočili i piljili u njega kao da je duh.

Dok je sve vreme držao pušku uperenu na grupu razbojnika dok je išao prema glavnom ulazu. Zatvorio je vrata prema ulici.

– A sada svi, što je brže moguće – naredio je Dok odmeravajući preteće „parkericu” u ruci – položite oružje na sto, a ruke sklopite na potiljku. Ako se neko drzne da učini bilo šta, povlačim obarač. Taj koji nešto pokuša, povući će u pakao i sve ostale da mu tamo prave društvo.

Poslušali su svi. Položili su oružje na sto, a ruke stavili na potiljak. Dok priđe vratima zatvora i otvori ih.

– Neka prvi dođe ovamo!

Jedan od razbojnika spremno pođe prema Holideju koji ga je odmah pretresao. Našao je skriveni nož i bacio ga daleko od sebe. Ulazi ovamo unutra, u prvu ćeliju! – naredio je. Razbojnik je poslušao i sa rukama još uvek na potiljku ušao u prvu ćeliju. Uskoro su mu se svi pridružili. Dok ih je sve smestio u prvu ćeliju. I Džuba Bruka koji je kipeo od gneva. No Dok mu nije ostavio šansu da se izvuče ili da se bori. Uzeo je svežanj ključeva sa kuke u kancelariji i krenuo za gnevnom Brukom, gurnuo ga prema ostalima a onda zaključao ćeliju.

Kao razjareni tigar se Džub Bruk okrenu prema vratima od rešetaka i zagrmí – Tebi, kicošu, ću odrati kožu! Obesiću te o prvo drvo na koje budem naišao.

– Znači dokopao si se novih čizama!
 – kazao je Dok prečuvši sve pretnje, a onda napustio zatvor i zatvorio teška vrata kojim je zatvorski deo bio odeljen od kancelarije.

Seo je za sto u kancelariji i spustio „parker” pušku na njegovu ploču.

Deset minuta kasnije, u kancelariju su ušla tri čoveka zaslepljena svetlošću. Žmirkali su i obazirali se oko sebe a onda ukočili kada su za stolom ugledali Doka. Ovaj podiže pušku i reče poslednjem koji je ušao da dobro zatvori vrata. Svu trojicu je zatim razoružao i strpao ih u ćeliju. Svi su poslušno sledili njegova naređenja jer nisu videli nikakvu drugu šansu. Bili su zatvoreni u drugu ćeliju.

– Nemojte slučajno dizati galamu! Ja ću sve vreme sedeti u kancelariji pa mogu za tren oka stići ovamo. Olovna sačma sasvim lepo proleće kroz rešetke.

Teška gvozdena vrata kojom je bio odvojen zatvorski deo zatvoriše se s treskom. Ipak nije ostavio lupeže u mraku. Dao im je jednu od tri lampe, ali je one dve u kancelariji ugasio. Zaključao je vrata. Tek onda je podigao zavese na prozorima i pogledao napolje. Ispred šerifove kancelarije stajalo je dvadeset konja, ali ljudi nije bilo u blizini. Iza kancelarije je sve bilo u mraku.

Pipajući, stigao je do klupe naslonjene na zid, pružio se na nju i zaspao bezmalo istog časa. Duboko u noći neko je žestoko udarao na vrata tražeći da uđe. Međutim, Holidej ga je

pustio da kuca uzalud. Nije potrajalo dugo i ponovo je zavladala tišina...

Dok je ponovo utonuo u san.

X

Kada je Holidej sledećeg jutra otvorio oči i ustao, boleli su ga svi zglobovi i svaka koščica od tvrdog ležaja. Hodao je kancelarijom gore-dole i napravio nekoliko čučnjeva da bi se razgibao. Posle toga je otključao vrata kancelarije i izašao na ulicu. Bilo je još veoma rano, pa nigde nije bilo žive duše.

Vrata hotela su bila širom otvorena. Prošao je pored dugog reda konja vezanih za prečku, prešao ulicu i nastavio pločnikom. Došao je do kolskog ulaza u hotel, spremio sačmaricu na gotovs i onda kroz sporedan ulaz stupio u hotel.

Četiri razbojnika su se nalazila u predvorju. Ispred kamina levo od recepcije nalazilo se nekoliko dubokih naslonjača oko niskog stola. Tamo su se smestili i s nogama na stolu spavali dubokim snom. Niko nije čuvao stražu!

Kroz širom otvorena vrata hotela dopirao je unutra svež vazduh. Sve sobe u ovom hotelu nalazile su se na spratu. Holidej je upravo hteo da stigne tamo da bi se dočepao Lenglija. Zbog toga se nečujno šunjao pored četvorice spavača i stigao do stepenica. Sačmaricu je držao u levoj ruci. Nije skidao pogled sa ove četvorice. Zbog toga je video dvojicu momaka tek kada je stavio nogu na prvi stepenik. Srećom,

obojica su bila iznenađena koliko i on. Stajali su ukočeno i gledali, nesposobni da bilo šta kažu ili učine. Tako se bar Doku za trenutak učinilo. Nalazio se u krajnje rizičnom položaju, moglo bi se reći u procepu. Nije imao iluzija o svom položaju. Levo od njega su bila četiri spavača a iznad njega dva tipa, verovatno ranoranioci koji su pošli da potraže kafe–kuvaricu ili prosto izađu na ulicu i protegnu noge. Sâm đavo je znao šta smeraju i kuda su naumili.

Dok je i dalje držao sačmaricu upere-
nu na spavače.

– Ne mrdajte, inače ću povući obara-
če – naredio je onoj dvojici na stepe-
nicama.

Tim pasjim sinovima nije izgleda baš mnogo ležala na srcu sudbina njihovih pajtaša, udobno smeštenih u naslonja-
če. Možda su i računali s tim da Ho-
lidej neće tek tako ustreliti četvoricu
ljudi koji spavaju u predvorju. Zbog
toga su se mašili revolvera. To je uči-
nio i Holidej.

Bili su to izuzetno brzi i istrenirani
strelci koji su veoma često poteza-
li oružje da bi prikazali svoje umeće.
Koristili su za to prazne kutije, prazne
flaše, bilo šta. Nisu propuštali priliku
da se razmeću, čak su je i stvarali.

Protiv Doka, međutim, nisu imali
nikakvih izgleda. Prosto nisu bili do-
voljno brzi. Iako su već otkočili oružje,
prvi metak je bio iz Dokovog oružja.
Kolt sa drškom od slonovače u njego-
voj ruci zagrme tako žestoko da je ne
samo probudio ljude koji su spavali u
hotelu nego digao ceo grad na noge.

Tako se bar Holideju činilo. Pucnji,
grmljavina oružja je delovala tako kao
da će razneti hotelsku zgradu. Od tih
snažnih detonacija osetio je bol u uši-
ma.

Samo je jedan od dvojice momaka
imao priliku da puca i da promaši. Me-
tak je prozviždao pored Holideja. Što
se drugog strelca tiče, on je već dobio
metak u grudi.

Dok ga je pogodio usred grudi tako
da se ovaj odmah skljkao i sunovra-
tio niz stepenice. Pucnji su naravno
probudili ne samo goste u hotelskim
sobama i ceo grad nego i četvoricu
lupeža koji su spavali u predvorju.
Uspeo je da pogodi i drugog revolvera-
ša na stepenicama delić sekunde pre
nego što je metak iz njegovog oružja
izleteo i zario se u jednu od greda koje
su činile tavanicu. Strelac klonu na
kolena i ispusti oružje. Nije pao, jer ga
je gelender zadržao. U protivnom bi se
i on skotrljao niz stepenice.

Četvorica probuđenih lupeža skočiše
iz udobnih naslonjača od kozje kože
i instinktivno se mašiše oružja. I oni
su bili vešti strelci. Upravo zbog toga
Holidej nije imao nikakvih izgleda da
iznese živu glavu u revolverskom obra-
čunu. Morao je da štiti sopstvenu kožu
ubitačnom „parker” sačmaricom.

Zagrmela je dok su joj plameni jezičci
izbijali iz obe cevi. Sačma krupnog ka-
libra praštala je i letela velikim pred-
vorjem, zakačila revolveraše i bacila
ih preko naslonjača koje je izbušila i
teško oštetila.

Pozivi i vriska orili su se na sve strane. Za tren oka, koliko je trebalo udariti dlanom u dlan, u celom hotelu je sve oživelo i uzmuvalo se. Svi su bili u pokretu. Pucnji su ponovo zagrmeli i ovog puta oterali Doka na ulicu. Mogao je još samo da čuje topot čizama po stepenicama, divlje povike i psovke. Svestan opasnosti koja mu je pretila, potrčao je duž hotelske zgrade do prve susedne kuće. Vrata su bila zaključana. Uzalud je pokušao da ih obije nožem. Srećom, uz vrata se nalazio odškrinuti prozor. Otvorio ga je, popeo se i našao u kući tako što se pri padu na pod prevrnuo preko glave. Brzo se osovio na noge i zatvorio prozor.

Činilo mu se da je prošlo samo nekoliko trenutaka dok se ulicom nisu čuli pucnji, povici i dozivanja Hale-rovih ljudi. Trčali su kao pomamljeni ulicom i to u dva smera. Brzo je čučnuo kada je primetio da ljudi promiču mimo prozora.

Vratio se pogrbljen do stepenica, a onda krenuo uz njih. Merdevine načinjene od užeta su još uvek bile tu. Njih su on i Šeli koristili da se izvuku iz hotela i pobegnu. Koristio ih je da stigne na krov, teško dišući. Trčao je tako brzo da je bio bez daha. Morao je da sedne na jednu od krovnih greda. Osećao je da na telu nema ni komad suve tkanine. Potrajalo je prilično dugo dok je uspeo da se smiri.

Holidej nije spadao među one koji odustaju. Posle nekoliko opasnih poduhvata, provlačeći se između krovnih

greda dve kuće tesno prislonjene jedna uz drugu, najzad je stigao u hotel. Četvoronoške se kretao preko krova i došao do otvora na tavanici kroz koji su on i Šeli izašli. Niko ga, srećom, u međuvremenu nije zatvorio.

Čuo je razgovor, ali nikog nije mogao da vidi. Tek sada je imao mogućnosti da napuni „parkericu” i revolver.

XI

Lengli je žurno prevrtao po svojim stvarima s namerom da ih spakuje. Strah mu se uvukao u kosti od kada su ga pucnji trgli iz sna. Bio je uplašen na smrt i drhtao celim telom. Kao đavo iz kutije kojeg izbacuje opruga uleteo je Lojd Tarner kod njega u sobu vičući da je Holidej tu u hotelu, a onda odmah izleteo napolje. Od tada se nije više pojavio. Ne samo on, niko se više nije pojavio da ga potraži. Vrata njegove hotelske sobe su bila širom otvorena.

Iako su pucnji dopirali samo sa ulice, nije prilazio prozoru da vidi šta se zbiva, nego je kao hipnotisan gledao u vrata, strahujući da se na njima svakog trenutka može pojaviti Dok sa svojom prokletom sačmaricom u ruci.

Obuo je čizme, pričvrstio opasač s revolverom, stavio šešir navlačeći ga na čelo i počeo da više hrapavim glasom – Lojd! Bili! Lojd!

Lojd nije reagovao na pozive. Odlučno je izvukao revolver iz futrole i prišao vratima. Užasn timer, ustuknuo je

unazad kada je video ljude koji trče prema njegovoj sobi.

– Ser! Mister Lengli! – Bili su to Lojd Tarner i Bili melroz. Lengli je jedva došao do daha.

– Gde je Holidej?

– Mi to ne znamo – kazao je Tarner. – U svakom slučaju, bio je u hotelu...

– Kako je to moguće da taj kopilan prodre uvek tamo gde sam ja, a da ga niko od mojih ljudi ne primeti? – vikao je uzbuđeno.

– Verovatno nije sâm – primeti Bili Melroz.

– Šta? – jeknu debeli lupež uplašeno.

– Još ne znam koliko ih je – objašnjavao je Melroz pokajnički. Izgleda da su se utvrdili u šerifovoj kancelariji. Zbog toga smo doterali konje do hotela, za slučaj da moramo napustiti grad.

– Da napustimo, da odustanemo? – vikao je Lengli izbezumljeno. – Nećemo valjda dozvoliti da nas taj lupež otera?

– Moramo računati s tim da su verovatno došli teksaški rendžeri! – upozoravao je Melroz.

Lengli se ukopa kao proštac i preblede. Razrogačenih očiju gledao je čas jednog čas drugog.

– Pođite, ser! – zahtevao je Lojd Tarner.

– Sakupi sve ljude ovde. Neka dođu u hotel! Raspoređićemo se i braniti odavde dok ne budemo sagledali situaciju.

– Nije nas više mnogo – tvrdio je pljačkaš banke iz Luizijane.

– Šta to treba da znači? – procedi Lengli ispunjen zlom slutnjom.

– Ovde u kući imamo šest mrtvih i ranjenih, a u kancelariji su bar desetorica. Mislim iza rešetaka. Uhapsili su ih najverovatnije rendžeri! – govorio je Lojd Tarner pritom brojeći na prste.

Lengli je hvatao vazduh kao riba na suvom.

– Šta? – ječao je i izgledao kao da će ga u narednom trenutku udariti srčana kap.

– Pođite! – ponovio je Bili Melroz postajući nervozan.

Međutim, Lengli nije mogao da prihvati to da kukavički poklekne i odmagli iz grada ne saznajući koliko ljudi Dok ima uz sebe. To kod njega nije dolazilo u obzir. Kada je čuo povike ljudi na ulici, prišao je prozoru.

Svi konji su stajali ispred hotela. Video je šestoricu svojih plaćenika sa puškama na gotovs. Šerifova kancelarija je spolja gledano delovala napušteno. Vrata su bila zaključana, a oko kancelarije nigde nikoga.

– Gde su ti rendžeri? – pitao je Lengli i pogledao svoje najvernije saradnike, Melroza i Tarnera.

– Hajdemo prvo do naših konja – insistirao je Bili Melroz uznemiren. Tarner mu je dao za pravo, istina ne rečima, nego pogledom koji je Lengli shvatio. Vratio je revolver u futrolu, bacio još jedan pogled na ulicu, a onda krenuo ka vratima.

– Ne čuje se ništa – kazao je prebacujući. – Kome su Holidej i rendžeri za petama, hteo bih da znam?

Odgovor mu je bio uskraćen. Nije imao kud, nego se uputio hodnikom do stepenica koje vode u predvorje. Bandit iz Kalifornije i pljačkaš banke iz Luizijane mu se priključise. Nisu još zakoračili na stepenice kada iza njih odjeknu pucnjava, nalik na grmljavinu. Ukopali su se u mestu i sva trojica okrenuli.

Na kraju hodnika je stajao elegantno obučeni čovek sa „parker” sačmaricom u ruci. Nalazio se tačno ispred Lenglijeve sobe osvetljen bledom svetlošću koja je dopirala kroz otvor na tavanici, otvor kroz koji je skočio u hodnik hotela.

Bio je to Dok Holidej, u to nije moglo da se sumnja. Lengli nije sumnjao, a ni njegova dva najpoverljivija čoveka s leve i desne strane, dva odlična revolveraša.

No, ta prokleta sačmarica! Kopilan je prilazio bliže držeći je uperenu.

– Ostanite gde ste, Holidej! – povika Lengli odlučnim glasom.

***

Dok je iskoristio pravi trenutak. Za delić sekunde je mogao da, skoči tačno pred cevi dvojice Lenglijevih revolveraša.

– Stojte gde ste, Holidej! – pozvao je Lengli ponovo.

Dok je zastao i kazao odlučnim mirnim glasom – Predajte se! Protiv ovog ubojitog oružja nemate nikakvih

šansi. Ova dvocevka neće samo rastrgati tapete sa zidova, nego i odeću na vama. O koži da i ne govorimo.

Sva trojica su ga gledala netremice. Znali su da je u pravu. Već je držao „parkericu” uperenu na njih, a znali su da je oružje otkočeno.

– Predajte se – ponovio je Holidej. – Nemate nikavih izgleda i vi to znate veoma dobro. Ne možete očekivati da ću dozvoliti da vi mene ustrelite. Ako se bilo ko od vas pomeri, povlačim oba okidača.

– Može li se razgovarati sa vama, Holidej? – pitao je Lengli žustro.

– Uvek – uzvratio je Dok. – Ali nikako sa revolverima na bedru. Dakle, bacite oružje!

Izgleda da trojica razbojnika na to nisu ni pomišljala. Niko se i ne pomeri. Stajali su ukočeni kao jarboli i gledali Doka pravo u kao kamen otvrdlo lice, i naravno u „parkericu”. I to naizmenično. Samo oči su odavale da su ova trojica živi ljudi, a ne stubovi.

Dok je odmeravao težinu sačmarice u ruci.

– Brojaću do tri, a onda nastaje pucnjava. Jedan!

Niko se ne pomače.

– Dva!

– Sačekajte s pucnjavom, Holidej! – promrsi Lengli kroz zube i maši se kopče na opasaču. Otkočio je zatvarač i opasač zajedno sa revolverom pade mu pred noge.

– Sada i ostali! – zahtevao je Holidej. Sledeći je bio Lojd Turner. Čuo se

tresak kada je njegov revolver pao na pod ispred čizama.

Pljačkaš banke iz Luizijane takođe otvori kopču i opasač pade na zemlju.

Dok spusti cev „parkerice”. Lojd Tarner je to i čekao. U jednoj specijalnoj futroli sa kopčom smeštenoj uz rame držao je nekoliko noževa sa kojima je umeo da barata još veštije nego revolverom. No, s tom svojom veštinom se nije nikada hvalio ni razmetao, pa je tako iznenadio ne samo Holideja, nego i Lenglija. Bili Melroz je bio kao u groznici iščekivanja, u grču. Dok je primetio Tarnerov pokret u trenutku kada je nož već leteo kroz vazduh. Bilo mu je prilično teško da podigne sačmaricu i povuče okidače i istovremeno izbegne sečivo. Teško zbog toga, jer je to značilo da svesno ubija trojicu ljudi.

Usijano olovo koje bi kao vatromet izbilo iz dve cevi bi najverovatnije i skrenulo putanju noža. Takvi zaključci su doneseni kasnije. Sada jedino nije hteo da koristi „parkericu”. Bacio se u stranu i izvukao revolver. Najzad, napao ga je samo Tarner, a ne Lengli i onaj drugi razbojnik. Sačmaricom, međutim, nije mogao da likvidira podmuklog napadača, a da ne ubije i ovu dvojicu.

Sečivo mu je proletelo uz sâm obraz. Razbojnik se sagnuo i potegao drugi nož. Istovremeno se Bili Melroz bacio na stomak i istrgao svoj revolver iz futrole i podigao oružje u visinu očiju.

Holidejev kolt je sevao i praštao. Pogodio je bacača noža tako da je zbog nagnutog položaja pao pljoštimize licem na pod kao da ga je neko snažno od pozadi tresnuo nogom. To Holidej nije dospeo da vidi, jer se u to čuo prasak Melrozovog revolvera. Pucao je suviše nepripremljeno i žustro. Olovo je prožviždalo visoko iznad Holidejeve glave. Promašaj kakav se teško mogao očekivati od ovakvog strelca. Priliku da ispravi svoju brzopletost, razbojnik iz Luizijane nije više imao. Dok je bio na potezu. Metak je zazviždao i pogodio Melroza. Bio je na mestu mrtav.

I Lengli se bacio na pod i mašio za svoj revolver, koji je ležao pred njim na podu. Upravo u tom položaju pogodio ga je Holidejev metak i bacio na leđa. Pucnji su odjekivali kroz celo hotelsko zdanje. Kada se odjek pucnjave utišao i u Dokovim ušima bilo je već odavno mirno. S revolverom i ispruženoj ruci uspravio se i pružio ruku prema sačmarici. Uspeo je da je zgrabi i ponese sa sobom.

Sva trojica su bila mrtva, a zamalo je to bio i Holidej. Za dlaku je tri puta izbegao pogodak. Dva puta od revolverskog metka, a jednom od noža. Sve je to mogao da izbegne da se odmah mašio ubitačnog oružja, da je pucao iz sačmarice. Ovako je svakom od njih dao šansu. Nisu uspeli da je iskoriste. Zar je trebalo da prebacuje sebi nešto? Nikako!

Stajao je uspravljen, vratio „kolt” sa drškom od slonovače u opasač, pre-

krio ga pešom svog crnog kaputa i uputio prema stepenicama preskačući leševe trojice razbojnika.

Mnogobrojni građani Fort Devisa stajali su u predvorju sa puškama u rukama. Ispred svih je stajao šerif kojeg su lupeži tako zverski pretukli.

Dok podignu ruku u znak da je sve sređeno, okončano. Silazio je niz stepenice posmatrajući ljude koji su mimo njega hitali gore. Šerif ga je sačekao. Lice mu je bilo izubijano, puno modrica, ali se uprkos tome osmehivao.

– Jeste li vi onu osmoricu stavili iza katanca? – Dok ga blago munu pesnicom u grudi govoreći – Hvala bogu da je tako ispalo. U ovoj rundi ste vi nedostajali, pa bi uz dodatnih osam protivnika, bilo veoma teško.

– Svi ostali su uhvatili maglu! – obavestio je šerif. – Hoćemo li uprkos svemu održati sudski proces?

– Predlažem da ga održimo. Lengli je bio izuzetno bogat čovek. Trebalo

bi vratiti svima ono što im je on nasilno oteo.

– Govoriću sa sudijom! – kazao je šerif prilazeći stepenicama.

***

Sutradan je sa Šeli Benks krenuo nazad u Fort Vort. Samo što su napustili Fort Devis, a Šeli mu pruži zamo-
tuljak novčanica.

– Čemu sad to? – upitao je uzdržano.

– To je onih petsto dolara koje ti je Gordon Paket obećao za ovu vožnju, to jest za prevoz dela do pilane.

Pogledao je mladu udovicu iznenađeno.

– Znači ti tako gledaš na to? A ja sam sve vreme mislio da sam tvja ljubav.

To nije smeo da kaže, jer je Šeli briznula u gorak plač. Imao je muke da je umiri. No, možda se njoj baš dopadalo to što je Dok Holidej umeo tako lepo da je teši kada god bi briznula u plač.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

NAJLEPŠE

BAJKE

MARKETPRINT · DIDAKTA

SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!

3 KOLO

SADRŽI

4

RAZLIČITE
PAZLE

SA PO

5

RAZLIČITIH
DEČJIH
ENIGMATIKA

ISSN 0353-0000

00447

9 770353 000002